

39

RA NGÀY

11 · 4 · 87

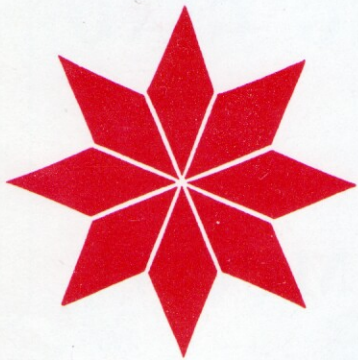
TUẦN BÁO

CHÍNH NGHĨA

CỘNG ĐỒNG CÔNG GIÁO VIỆT NAM THỰC HIỆN

Các sứ giả đem tin vui Chiến Thắng tử phùng xử án ra cho các giáo dân đang cầu nguyện ngoài Tòa Án: NHÀ THỜ LÃ CỦA GIÁO DÂN. HÃY Ở NGUYÊN ĐÓ MÃ CẦU NGUYỆN !

Thư từ, bài vở, ngân phiếu ủng hộ xin gửi về: Chính Nghĩa Magazine

Địa chỉ: 685 Singleton Road, San Jose, CA 95111 - ĐT (408) 224-8318

TRONG SUỐT TUẦN THÁNH 1987

**KÍNH MỜI CÁC GIÁO HỮU THAM
DỰ CÁC NGHI THỨC PHỤNG VỤ
DO ĐGM DUMAINE CỬ HÀNH TẠI
NHÀ THỜ CHÍNH TÒA, ĐỂ CÙNG
VỚI ĐỨC GIÁM MỤC CẦU NGUYỆN
CHO MỘT GIẢI PHÁP TỐT LÀNH
CHO CỘNG ĐỒNG CÔNG GIÁO
VIỆT NAM TẠI SAN JOSE.**

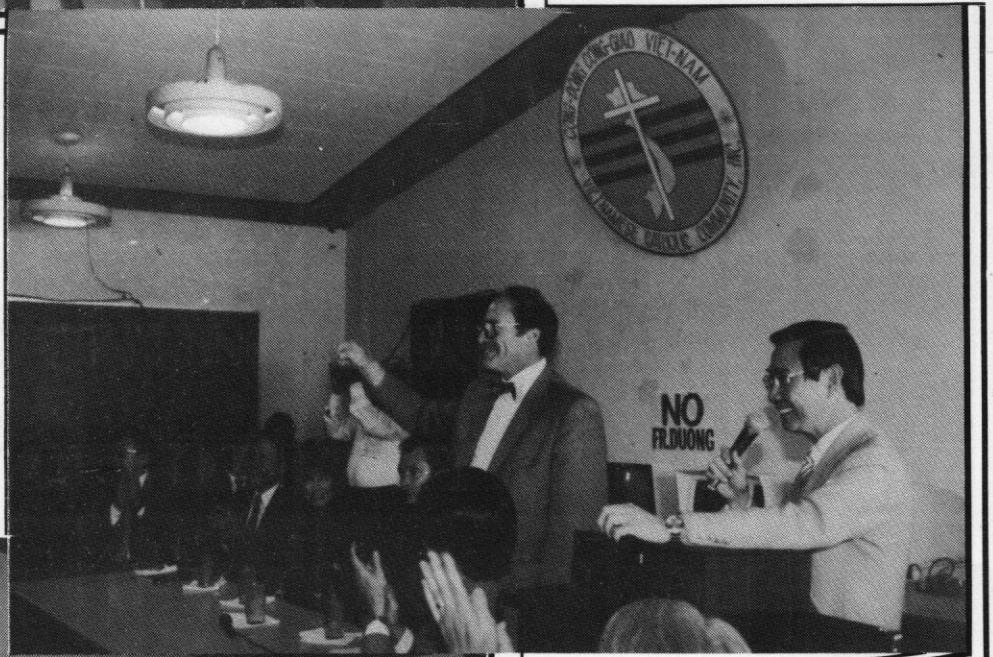
**(Xin coi CHƯƠNG TRÌNH MỤC VỤ
đăng trong CHÍNH NGHĨA số này.)**

PHÒNG SỰ HÌNH ẢNH

Sau khi Tòa án bác đơn kiện
trục xuất của Tòa Giám Mục,
các giáo dân trở về Họ Đạo
cảm tạ Thiên Chúa ...

... và nghe Luật Sư
ALAN MAY,

Luật Sư HAROLD SULLIVAN
giải thích vụ án. Người
ngồi bên phải LS SULLIVAN
là nữ luật sư REBECCA
FREEMAN.

**TRONG THỜI GIAN CẨM LỄ VIỆT
NAM, CÁC GIÁO DÂN QUYẾT
ĐỊNH:**

- 1. DỰ THÁNH LỄ MỸ VÀO MỖI
CHỨA NHẬT LÚC 10 GIỜ 00
SÁNG, TẠI NHÀ THỜ CHÁNH
TÒA (GÓC ĐƯỜNG E. SANTA
CLARA VÀ ĐƯỜNG SỐ 8 SAN
JOSE).**
- 2. TIẾP TỤC ĐỂ DÀNH TIỀN
TRONG CÁC THÁNH LỄ ĐỂ
XÂY DỰNG MỘT GIÁO XỨ
THỂ NHÂN VN TƯƠNG LAI.**

THƯ CỦA CHỦ TỊCH BAN CHẤP HÀNH CĐCGVN GỬI ĐỨC GIÁM MỤC CHỦ TỊCH ỦY BAN DI DÂN THUỘC HỘI ĐỒNG GIÁM MỤC HOA KỲ

Ngày 9 tháng 4, 1987

Kính gửi: Đức Giám Mục Anthony J. Bevilacqua
Chủ Tịch Ủy Ban Di Dân
Hội Đồng Giám Mục Hoa Kỳ
1312 Massachusetts Ave, N.W.
Washington, D.C. 20005

Kính thưa Đức Giám Mục,

Thay mặt Cộng Đồng Công Giáo Việt Nam San Jose, tiểu bang California, con viết thư này để bày tỏ lòng kính mến và biết ơn của chúng con đối với lòng nhân hậu và sự lo lắng mà Đức Cha đã dành cho Cộng Đồng chúng con.

Tháng 7 năm 1984, nhân dịp gặp Đức Cha trong Đại Hội Công Giáo Việt Nam toàn quốc lần thứ 2, tại New Orleans, Louisiana, con có trình bày sơ lược về thỉnh nguyện xin Giáo xứ thể nhân của giáo dân San Jose. Sau 2 tháng, Đức Cha đã gửi cha Tomasi, Giám Đốc Mục Vụ cho người tỵ nạn sang California để tiếp xúc với Tòa Giám Mục San Jose. Cuộc vận động này đã có kết quả. Đức Giám Mục DuMaine quyết định cho chúng con Đặc Xứ, song theo sự hiểu biết của con, cha Tomasi vẫn tin tưởng rằng sau một thời gian ngắn Đức Giám Mục sẽ nâng thể chế này lên trở thành giáo xứ vì cộng đồng chúng con hội đủ các điều kiện.

Tuy nhiên, Cộng đồng chúng con hết sức ngạc nhiên và thất vọng khi Đức Giám Mục DuMaine tuyên bố với giáo dân rằng chính sách mục vụ của Ngài trước sau không thay đổi. Chủ trương của ngài được trình bày rõ rệt trong thư đề ngày 31 tháng 5, 84 gửi cho các Linh mục Việt Nam trong giáo phận San Jose. Ngài cho rằng giáo xứ thể nhân chỉ phục vụ cho người lớn tuổi và không có lợi cho trung niên và trẻ con. Việc Đức Giám Mục cố tình đưa Cha Nguyễn Văn Tịnh ra khỏi Giáo Phận và cử Cha Lưu Đình Dương thay thế chức vụ Chánh Xứ Họ Đạo không ngoài mục đích phá tan mộng xây dựng giáo xứ của Cộng Đồng.

Do đó, Cộng đồng chúng con đã phải nhắc lại ước vọng xin thành lập giáo xứ thể nhân và lý do giáo dân không chấp nhận Cha Dương là người lãnh đạo tinh thần của họ qua thỉnh nguyện ngày 20 tháng 7, 86 đệ trình Đức Thánh Cha Gioan Phaolô Đệ II với 1452 chữ ký của giáo dân từ 18 tuổi trở lên. Con thấy cần nêu lên yếu tố quan trọng này với Đức Cha là khi đóng góp tiền bạc cho quỹ xây dựng Nhà Chúa giáo dân nhằm mục đích tạo dựng một ngôi thánh đường cho giáo xứ của họ sau này. Họ đã hy sinh công của cho ước vọng này vì giáo xứ thể nhân là hình ảnh của quê hương và giáo hội Việt Nam mà họ hằng thương mến.

Gần đây, Tòa Giám Mục đã cấm thánh lễ và các phép Bí Tích tại Họ Đạo để gây áp lực và đồng thời kiện Ban Chấp Hành trước Tòa Án để trục xuất giáo dân ra khỏi cơ sở Họ Đạo nơi mà họ đã bỏ tiền ra tạo mãi, đã và đang sử dụng từ 4 năm nay. Ngày 3 tháng 4, 87, theo đơn kiện của Tòa Giám Mục, 49 giáo dân kể cả 27 vị đại diện dân cử, đã phải ra Tòa. Tuy nhiên, Tòa án đã bác bỏ đơn xin trục xuất của Tòa giám mục. Cộng luận đã cho rằng, giáo dân chiến thắng, nhưng giáo dân Họ Đạo chúng con cảm thấy buồn vì Giáo hội Công giáo đã bị tổn thương do cung cách và chính sách thất nhân tâm của Đấng Bản Quyền. Lòng dân đã rõ rệt nhưng ngài đã không dùng tình thương để đối xử.

Chúng con xin đính kèm các tài liệu liên hệ, đặc biệt là cuốn phim "Ước Mơ Giáo Xứ" dài 2 giờ đồng hồ, trình bày các hình ảnh trung thực về biến cố tại đây cũng như các sinh hoạt về mục vụ và văn hóa của cộng đồng chúng con trong 8 tháng qua mặc dầu vắng bóng Linh Mục.

Kính xin Đức Cha nhận nơi đây lòng biết ơn của chúng con đối với Đức Cha cũng như tinh thần vâng phục và trung thành đối với Giáo Hội. Xin Đức Cha tiếp tục cầu nguyện cho cộng đồng đang đau khổ của chúng con.

Trân trọng kính chào Đức Giám Mục Chủ Tịch trong tình yêu Chúa Kitô.

Giuse Trần Công Thiện

Chủ Tịch.

BÀI HỌC THỂ QUYỀN

Kể từ khi đoạn tuyệt với niềm tin ở lời cầu nguyện, ở sự sáng suốt chí công của Thiên Chúa từ nhân, ở chiếc gậy chặn dẫu đàn chiên và chiếc mũ uy quyền, kể từ khi rời bỏ Thần Quyền để chạy theo Thế quyền ở ngày thứ năm 5/3/87, Đức Giám Mục DuMaine cũng như Tòa Giám Mục San Jose đã để lộ cái tính chất hung bạo trong cung cách đối xử với người tị nạn Công Giáo Việt Nam tại San Jose.

Thật vậy, cứ đọc hết văn bản kiện tụng của Tòa Giám Mục San Jose dành cho Cộng Đồng Công Giáo Việt Nam tại đây người ta mới thấy rõ Đức Giám Mục đã mất hết bình tĩnh, đã tung hết chưởng lực để một trận gọi là trận đánh để đời trong lịch sử Giáo Hội Công Giáo khi một bị Chủ Chiên đầy uy quyền mà Giáo Hội đã ban cho lại từ bỏ uy quyền đó mà chạy theo thế quyền để cầu xin thế quyền trục xuất con cái mình ra khỏi tổ ấm giáo hội, để van nài Tòa Án trần tục phân xét tội tình con cái của mình. Hầu hết Công Luận Hoa Kỳ và Việt Nam đều ngỡ ngàng về những quyết định dị thường của Tòa Giám Mục San Jose đến nỗi giới truyền thông Hoa Kỳ đã tặng cho Đức Giám Mục DuMaine một danh hiệu để đời: BISHOP OF THE COURT (Đức Giám Mục Của Tòa Án) thì quả thật danh thơm tiếng tốt của Đức Giám Mục khả kính đã đi quá xa.

Và càng đến ngày con cái của Đức Giám Mục DuMaine vác chiếu ra Tòa vị đơn kiện của Ngài thì người ta càng nhìn thấy sự rạn vỡ trên khuôn mặt của những nhân vật chính ở Tòa Giám Mục từ Linh Mục Tổng Quản Sullivan đến Đức Giám Mục DuMaine. Mà không rạn vỡ vui mừng sao được khi Luật Sư Felice của Tòa Giám Mục đoán chắc đến 100% là Đức Giám Mục DuMaine sẽ thắng một cách vẻ vang và đám dân Công Giáo Việt Nam sẽ phải lùi thủ ra khỏi Trung Tâm một cách đau buồn.

Và rồi vụ án lịch sử đầu tiên của Giáo Hội Công Giáo được đăng đường tại phòng xử số 23 của Tòa Án Santa Clara, California ở số 1095 Homestead

dưới quyền xét xử của Thẩm Phán Robert Foley, một vị Chánh án Công Giáo gốc người Ái Nhĩ Lan. Chỉ ba phút sau khi đăng đường, Thẩm phán Robert Foley đã tuyên án:

“Xét rằng những lời yêu cầu của Tòa Giám Mục về việc trục xuất những người Công Giáo Việt Nam ra khỏi Trung Tâm Công Giáo là không cần thiết tôi quyết định bác bỏ những lời yêu cầu và những người Công Giáo Việt Nam đang sinh hoạt tại đây được quyền tiếp tục theo luật định.”

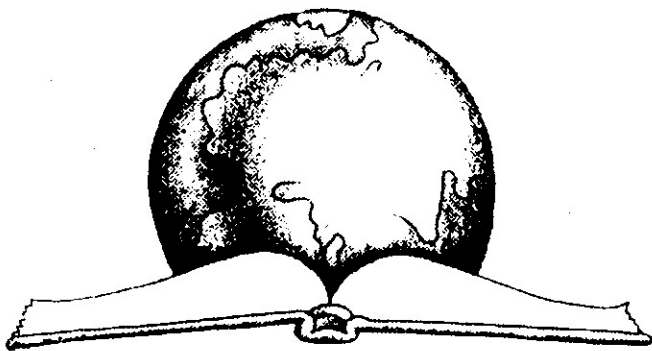
Những lời tuyên án của Thẩm phán Robert Foley đã trọng trung cho sự thật, cho công lý nhưng đồng thời cũng là những trận cuồng phong thổi vào tận Tòa Giám Mục San Jose với những đau nhức tận tim gan cho bất cứ những ai đã quên lời dạy dỗ của Thiên Chúa từ nhân mà chạy theo thế gian trần tục.

Trong suốt tuần lễ kể từ ngày 3/4 đến 10/4, nghĩa là sau khi kết quả của vụ án được chính thức công bố, người ta thấy Tòa Giám Mục đã im hơi lặng tiếng, đã không đưa ra một lời bình luận nào cả. Thật ra, phải nói rằng, sau vụ án ngày 3/4 Tòa Giám Mục đã hải hùng, đã sợ sệt, đã tránh né, đã không muốn nói về những quyết định, diễn tiến cũng như kết quả của vụ kiện đó. Tòa Giám Mục muốn bỏ qua đi. Linh Mục Tổng Quản Sullivan muốn phớt lờ. Đức Giám Mục DuMaine muốn lạng lẽ tìm quên. Nhưng làm sao bỏ qua đi, làm sao phớt lờ, làm sao lạng lẽ tìm quên được khi mà 49 người con của Đức Giám Mục DuMaine bị chính Đức Giám Mục kiện vẫn còn sống sờ đó, khi mà khối lực của Cộng Đồng Công Giáo Việt Nam vẫn hiện diện như một thế lực mà không một ai có thể chối bỏ.

Và các điều mà giới quan sát cũng như giới truyền thông thắc mắc là sau biến cố “Vụ kiện tụng của Tòa Giám Mục bị xử thua” Đức Giám Mục DuMaine sẽ quyết định biện pháp đối phó như thế nào để thoát gỡ cái cảnh bế tắc hiện nay. Tiền không được, lùi không xong.

Thật ra, ai cũng thấy Tòa Giám Mục khi rời bỏ

sở trường của mình là một cơ chế tôn giáo với thẩm quyền của Giáo Hội, của Thiên Chúa chỉ thánh để chọn lấy thế quyền là một lỗi lầm chiến thuật nghiêm trọng. Đến khi thế quyền tặng cho Tòa Giám Mục một bài học đắt giá ngàn đời không xóa bỏ được. Tòa Giám Mục lại càng lúng túng hơn, lúng túng đến độ như một đứa trẻ lên năm không biết phải thay quần áo trước hay ăn cơm trước hay làm bài vở trước. Sự lúng túng đã biểu lộ một cách rõ rệt khi Đức Giám Mục DuMaine từ Denver Colorado trở về và nhận biết được tin buồn “Đơn kiện con cái của mình bị tòa bác”. Cả một sự đảo lộn trong trí óc tính toán đầy thương mại của Linh Mục Tổng Quản Sullivan. Cả một sự mất quân bình trong sự bèn nhậy mình mẫn của một vị Giám Mục mang trong người văn bằng Tiến Sĩ Truyền Thông. Bây giờ phải quyết định làm sao để thoát khỏi ngõ bí này?

— Chống án ư? Cái bẫy đã sập, chân tay vẫn còn dính chặt mà bây giờ còn kiện tụng chống án nữa chỉ còn có nước sa lầy và tử nạn ở đó mà thôi!

— Cấm lễ, cấm cử hành các phép bí tích cho người Việt Nam lại? Lại còn nguy hiểm hơn. Một trong những nhiệm vụ của Tòa Giám Mục là mang phép bí tích đến cho Dân Chúa mà bây giờ lại cấm đoán sao?

— Treo vạ tuyệt thông thêm cho vài giáo dân nữa? Giáo dân tranh đấu đông quá, biết chọn ai, bỏ ai bây giờ. Đã thế, trước đây hơn 3000 giáo dân đã làm đơn xin lãnh án vạ tuyệt thông cùng với Giáo Sư Trần Công Thiện và Tiến Sĩ Trần An Bài thì chuyện vạ tuyệt thông này chắc không áp dụng được cho giáo dân tranh đấu.

— Làm áp lực với Tòa Thánh để y án vạ tuyệt thông cho hai người lãnh đạo? Lại còn khó hơn, Tòa Thánh đã hiểu rõ nguyên nhân, nguyên ủy của chuyện đấu tranh hợp tình, hợp lý và hợp luật Giáo Hội rồi.

— Hay là Tòa Giám Mục cứ công bố là kháng

cáo về vạ tuyệt thông của Giáo Sư Trần Công Thiện và Tiến Sĩ Trần An Bài đã bị Tòa Giám Mục bác và Tòa Giám Mục San Jose cứ y án. Như vậy vừa trấn át được công luận một phần, vừa đe dọa được cá nhân hai ông Trần Công Thiện, Trần An Bài, vừa đe dọa số giáo dân tranh đấu còn lại.

Phương cách sau cùng nghe ra thật là vô lý, ấu trĩ và buồn cười. Tuy nhiên, trong những vũng lầy, trong những cơn bế tắc, trong những sai lầm nghiêm trọng, trong những tính toán một chiều. Tòa Giám Mục San Jose đã đi từ cái sai lầm này sang cái sai lầm khác. Ta cứ nghe lời phê bình của một Cha Sở Mỹ sau Thánh Lễ Truyền Dầu hôm 7/4/87 tại nhà thờ Chánh Tòa San Jose. Sau khi nhìn thấy quang cảnh Nhà Thờ Chánh Tòa bị bao vây bởi một lực lượng cảnh sát hùng hậu: “Những khó khăn, những tai tiếng này là hậu quả của sự giải quyết kém cỏi của Tòa Giám Mục San Jose”.

Bài học thế quyền mà Tòa Giám Mục San Jose nhận lãnh hôm 3/4/87 có lẽ chưa tiêu hóa được thì bây giờ Đức Giám Mục DuMaine lại muốn trở lại bài học Thần Quyền.

Và có lẽ Tòa Giám Mục sẽ còn lẩn quẩn giữa hai bài học: Thế Quyền và Thần Quyền. Bài học nào cũng đắt giá như nhau. Bài học nào cũng mang đến những xót xa tận cùng cho Thiên Chúa tử nhân.

Lạy Chúa chí thánh xin cho ban ơn sáng suốt cho Đức Giám Mục DuMaine để thoát được hai bài học: Thế Quyền và Thần Quyền trong những ngày sắp tới.

CHÍNH NGHĨA

THẦN HỌC TRANH ĐẦU

THẦN CHỦ

(THEOCRACY) LÀ GÌ?

HỒ SINH GIANG TỬ

(tiếp theo)

Có rất ít người để ý đến quan điểm thần chủ trong Hội Thánh nhất là giới chức tôn giáo thì như muốn quên (tôi sẽ giải thích tại sao). Câu “Ai nghe con tức là nghe Ta” được cắt nghĩa một cách hàm hồ tạo nên một thứ phong thần cho nhau, vẽ hào quang lên mũ lên áo và do đó mới có nhiều lạm quyền trong giới chức mà chuyện San Jose là một trong muôn vàn những cảnh đau lòng làm hoen ố lịch sử. Vậy quan niệm thần chủ đã khởi sự như thế nào?

Chữ thần chủ (theocracy) là chữ mà sử gia Josephus Flavius (Apion II, 16) dùng đầu tiên để chỉ một thể chế khác với quân chủ (monarchy) và cộng hòa (republic). Chế độ thần chủ là một chế độ trong đó Thượng Đế là đấng ban hành luật, thẩm phán và cai trị con dân như Đức Gia về đã hành động như thế với dân kén chọn Israel.

Trong lịch sử Israel có ba giai đoạn của cùng một chế độ thần chủ: đặc sủng thần chủ (charismatic theocracy) dưới thời Mose, toàn dân qui tụ vào giao ước cùng những lời khải thị ban bố cho dân qua trung gian Mose (xem Qa 29-31; 49 2-27; Num. 26, 5-51) rồi tới thời hoàng triều thần chủ (monarchic theocracy): Chúa khoan dung cho họ được có những vị vua cai trị theo các dân tộc lân bang nhưng Chúa vẫn là tất cả của dân và dùng các tiên tri để mang huấn giới của Ngài cho vương triều (xem I San. 8, 7; 10, 27; 12; II King 9, 1-13). Giai đoạn sau là tư tế thần chủ (priestly theocracy) Chúa đã dùng hàng tư tế để chăm sóc dân mà trên hết là linh mục thượng phẩm (high priest) với dòng tộc Levi hầu cận Thiên Chúa và chuyển giáo thánh chỉ của Ngài (xem Zech. 4, 14; 6, 12-13; Ezra. 6, 3-5, Hag 2, 2).

Hội Thánh là Israel mới được Thiên Chúa dẫn đưa qua nẻo đường lịch sử trần giới hầu nhìn được sự tái lâm trong vinh quang của Đức Kitô. Hội Thánh Công Giáo thường nhấn mạnh đến Thánh kinh, Thánh truyền và Thánh quyền như tam bảo xây dựng nên toà nhà đức tin muôn đời kiên vững. Công đồng Vatican quả quyết:

“Hiển nhiên là Thánh Truyền, Thánh Kinh và

Quyền Giáo Huấn của Giáo Hội, theo ý định vô cùng khôn ngoan của Thiên Chúa, liên kết và phối hiệp với nhau đến nỗi không thực thể nào trong ba có thể đứng vững một mình được. Và dưới tác động của một Chúa Thánh Thần duy nhất, cả ba, theo phương cách riêng, cùng góp phần hữu hiệu vào việc cứu rỗi các linh hồn”. (Hiển Chế Mạc Khải, số 10)

Trong quả quyết này cho thấy Thánh kinh, Thánh Truyền, Thánh Quyền đều có giá trị và liên kết chặt chẽ với nhau. Nhưng đây vẫn còn là điểm để cho các nhà thần học tìm hiểu thứ bậc ưu tiên của tam bảo như thế nào.

— Đầu là ưu tiên một? Thánh Kinh hay Thánh Quyền?

— Thừa là Thánh Kinh. Thánh Kinh ưu tiên một, bởi vì Chúa phán: “Trời đất này qua đi, nhưng một chiasm một phẩy không bỏ qua được” và cũng vì “Từ khởi thủy đã có Lời và Lời ở nơi Thiên Chúa và Lời là Thiên Chúa... và Lời đã mặc xác phàm và ở giữa chúng tôi và chúng tôi đã ngắm vinh quang của Ngài” (Jn. 1, 1.14)

Câu hỏi kế tiếp:

— Đầu là ưu tiên hai? Thánh Truyền hay Thánh Quyền?

Thừa là Thánh Truyền. Công đồng Vatican II xác nhận: “Thánh truyền cùng với Thánh kinh Cựu và Tân Ước là như tấm gương mà Giáo Hội lữ thú trên trần gian nhìn vào để chiêm ngưỡng Thiên Chúa, nơi Ngài, Giáo hội nhận lãnh tất cả, cho đến khi được dẫn tới để nhìn thấy Ngài, diện đối diện, như chính bản tính ngài” (Hiển Chế Mạc Khải, số 7).

Dẫn chứng trên cho thấy bậc thang ưu tiên theo thứ tự Thánh kinh, Thánh truyền, Thánh quyền. Không thể có một thứ thánh quyền phản nghịch Thánh Truyền, mà cũng không thể có một thứ thánh quyền phản nghịch Thánh kinh. Giả thử rằng có một thứ thánh quyền loại đó thì đó là “ngụy quyền” đáng loại bậc nhất hay nói khác hơn một tác động, quyết định nào đó của một giới chức đi ngược Thánh kinh, Thánh truyền thì đấy là lạm quyền. Cái lạm quyền này còn đưa đến nguy giáo là phản đạo

nữa. Sự lạm quyền còn được hiểu trong bộ phận Thánh quyền được phân bậc ra nhiều tầng cấp. Tầng cấp dưới xâm lấn tầng cấp trên, tầng cấp trên đè nén tầng cấp dưới đều gọi là lạm quyền. Có hiểu rõ các hoàn cảnh trên, ta sẽ thấy trong Giáo hội ngay lúc này có nhiều tranh đấu chống lạm quyền chứ không chỉ có cuộc tranh đấu San Jose. Và giáo hội được thanh lọc và khuôn mặt hiền mẫu của Giáo hội không có những vết nhăn tí ố đó là kết quả tranh đấu với ngụỵ Kitô, ngụỵ thuyết, ngụỵ quyền. Trong tiểu mục này chúng tôi chỉ bàn ngụỵ quyền mà thôi.

8. THÁNH QUYỀN VA CHẠM THÁNH KINH

Một cuộc tranh đấu vẫn còn tiếp diễn cho đến ngày hôm nay nói lên sự lấn át của Thánh quyền đối với Thánh kinh, đó là trường hợp công thức rửa tội. Ta được rửa tội nhân danh ai? Nhân danh Chúa Giêsu hay nhân danh Chúa Ba Ngôi. Bởi vì sự tranh đấu rất nặng không những có tính cách xác định bậc thang ưu tiên giữa Thánh kinh và Thánh quyền và còn liên đới tới sự sống đời đời mà Bí Tích rửa tội là bí tích dẫn nhập ta vào Hội Thánh và Nước Hằng Sống.

Khởi cần phải nói rằng Bí Tích Rửa Tội rất cần cho sự cứu độ như được Chúa quả quyết rõ rệt với Nicôđêmô vào một đêm khuya thanh tịnh trầm ngâm:

— Quả thật, quả thật, tôi bảo ông: ai không bởi Trên sinh ra thì không thể thấy được nước Thiên Chúa. (Jn. 3, 3)

Và khi Nicôđêmô còn chưa thấu hiểu, Chúa lặp lại:

— “Quả thật, quả thật, tôi bảo ông, ai không sinh bởi Nước và Thánh Thần, thì không được vào nước Thiên Chúa” (Jn 3, 5)

Cũng không cần nhắc đến hiệu quả của Phép Rửa Tội làm chúng ta được nên trong sạch không tí ố (xem Rm 6, 1-11) mà dẫn đưa và giúp đỡ ta trong trận chiến với tội ác (Rm 6, 12-14)

Vấn đề là công thức rửa tội. Công thức rửa tội mà Thánh quyền xác định là “Ta rửa con nhân danh Cha và Con và Thánh Thần” hàm ý tưởng gì? Chúa tuyên bố với các tông đồ trong Phúa âm Mathêu như sau:

“Chúa Giêsu tiến lại nói với họ rằng: “Mọi quyền năng trên trời dưới đất được ban cho Ta. Vậy các con hãy đi thâm nạp môn đồ khắp muôn dân, thanh tẩy chúng nhân danh Cha và Con và Thánh Thần, dạy chúng giữ hết mọi điều Ta đã truyền cho các người. Và này Ta sẽ ở với các người mọi ngày cho đến tận thế” (Mt 28, 17-20)

Phúc âm Marcô có tường thuật hoàn cảnh này một cách khác:

“Ngài nói với họ: Hãy đi khắp cả thiên hạ, rao giảng Tin Mừng cho mọi loài thụ tạo. Ai tin cùng chịu thanh tẩy thì sẽ được cứu, còn ai không tin thì sẽ bị luận phạt rồi. Những dấu lạ này sẽ tháp tùng kẻ tin: nhân danh Ta, chúng sẽ trừ quỷ, nói các thứ tiếng, chúng sẽ cầm rắn trong tay, và dầu có uống nhằm thuốc độc, thuốc độc cũng chẳng hại được chúng; chúng sẽ đặt tay vào kẻ liệt lão và họ sẽ được an lành mạnh khỏe. Vậy sau khi đã nói với họ rồi. Chúa Giêsu được nhắc về Trời và ngụỵ bên hữu Thiên Chúa. Còn họ thì ra đi rao giảng khắp nơi, có Chúa cùng họ hoạt động và củng cố lời bởi phép lạ kèm theo” (Mc. 16, 15-20)

Phúc âm Thánh Luca nhắc đến sự thống hối:

“Ngài nói với họ: Đã viết như thế: Đức Kitô phải chịu khổ nạn và ngày thứ ba thì sống lại từ cõi chết; và nhân danh ngài, phải được rao giảng cho mọi dân tộc việc hối cải để được tha thứ tội lỗi khởi từ Giêrusalem. Về các điều ấy, các người là chứng nhân. Và này Ta sắp sai đến trên các người điều Cha Ta đã hứa. Về phần các người, hãy ngụỵ lại trong thành cho đến bao giờ các người được mặc lấy mãnh lực Trên ban. Rồi Ngài đã dẫn họ đến tận Bêtania; đoạn giơ tay, Ngài chúc lành cho họ, thì Ngài đã từ biệt họ và được nhắc lên trời và thạỵ lạy Ngài rồi, họ đã trở lại Giêrusalem, vui mừng khôn xiết và bằng ở trong Đền Thờ mà chúc tụng Thiên Chúa” (Lc. 24, 46-53)

Còn Thánh Gioan không nhắc đến biến cố này trong Phúc âm của Ngài mà chỉ kể việc Chúa hiện ra với Maria Mađalêna, với nhóm 12, với Tôma, với Phêrô và kết luận:

“Chính môn đệ này làm chứng về mọi điều và đã viết ra và chúng tôi, biết rằng chứng của ông là chứng xác thực. Còn lắm điều khác, Đức Giêsu đã làm, nếu viết lại từng điều, thì thiết tưởng thế gian không đủ chỗ mà chứa sách viết ra.” (Jn. 21, 24-25)

Theo đó công thức nhân danh Cha và Con và Thánh Thần chỉ có một Thánh Mathêu viết còn công thức nhân danh Chúa Giêsu được ghi nhận như sau. Độc giả bình tĩnh suy ngẫm bởi vì chúng ta từ từ sẽ khám phá ra Thánh quyền luôn luôn là “thánh” nhưng dụng quyền có lúc “quá” mang theo nhiều thắc mắc.

Sách Công Vụ Tông Đồ đã ghi các trường hợp được rửa tội như sau.

Trước hết phải kể đến Thánh Phêrô trong dịp lễ ngũ tuần:

“Phêrô bảo họ: Hãy hối cải và mỗi người hãy chịu

thanh tẩy nhân danh Đức Giêsu Kitô để được tha thứ tội lỗi và các người sẽ được linh ơn Thánh Thần” (Act 2, 38). Trường hợp Thánh Phêrô rửa tội cho Cornêliô dân ngoại thuộc binh chủng Ý Đại Lợi.

“Bấy giờ Phêrô lên tiếng: “Nào ai có thể ngăn cấm những người này chịu thanh tẩy, những kẻ đã chịu lấy Thánh Thần một thể như chúng ta? Và ông ra lệnh thanh tẩy họ nhân danh Đức Giêsu Kitô” (Act. 10, 47-48)

Thánh Philip rửa tội cho một thái quan tài chánh của Hoàng hậu xứ Ethiopia

“Đến một chỗ có nước, viên thái giám nói: Kia có nước! Có gì ngăn trở tôi chịu thanh tẩy không? Philip nói: Nếu ngài tin hết lòng thì được phép. Ông ấy đáp: Tôi tin Đức Giêsu Kitô là Con Thiên Chúa.

Rồi ông ra lệnh cho xe dừng lại và cả hai cùng xuống nước, Philip và thái quan. Và Philip đã ban thanh tẩy cho ông.” (Act 8, 36-38)

Thánh Phaolô là người nhận mạc khải trực tiếp từ Chúa Giêsu cũng đã rửa tội nhân danh Chúa Giêsu:

“Trong khi Apollô ở Corinthô thì Phaolô ngang qua miền thượng du đã đến Êphêsô. Và ông đã gặp một ít môn đồ, ông mới nói cùng họ: Khi tin đạo, các ông có chịu Thánh Thần không? Họ đáp: Ngay cả việc có Thánh Thần chúng tôi cũng không nghe nói. Ông hỏi: Vậy thì các ông đã chịu thanh tẩy nào? Họ đáp: Thanh tẩy của Gioan. Phaolô mới nói: Gioan thanh tẩy bằng thanh tẩy hối cải, và bảo dân hãy tin vào Đấng sẽ đến sau ông, tức là Đức Giêsu. Nghe rồi, họ đã thanh tẩy nhân danh Chúa Giêsu.

(Còn nữa)

Tại
Người
Vong
Bản

Ngày thứ ba của tháng Tư năm Tám Bảy,
Giám Mục San Jose đem con cái ra tòa,
Người ta gọi đây là phiên tòa trực xuất của Đức
Cha,
Nhưng không ai thấy mặt Ngài ở đấy,
Tất cả vụ này đều do vị luật sư tin cậy,
Đức Cha chẳng cần phải đến đó làm chi!
Những người anh em ủng hộ tòa Giám Mục cũng
chẳng thấy ai đi,
Có Cha Boyle phát ngôn viên của tòa Giám Mục,
Cảnh sát hôm nay được tăng cường đông đúc,
Sân sau tòa chẳng còn chỗ đậu xe,
Cả pháp đình nhuộm trong nắng vàng hoe,
Cộng đồng tôi toàn là người bị cáo!
Tòa Giám Mục vẫn bảo rằng chúng tôi không đồng
đảo,
Công luận cho rằng Giám Mục có khi sai,
Ba luật sư đã sẵn sàng bàn cãi!
A Lịch Mây giọng hùng hồn khảng khái,
Xuân Ánh Vân, nhà hùng biện dẻo dai,
Rebecca, nữ luật sĩ kỳ tài,
Ba luật gia đều cùng chung lập luận!
Nhà thờ này là của dân tỵ nạn,
Những con người đã bỏ nước ra đi,
Họ là những người đối đầu bao bắt trặc gian nguy,
Mới thoát khỏi vòng tay loài quỷ dữ,
Nhà thờ này là quê hương của họ!
Tại làm sao? Mục tử đuổi chiên đi!
Cha đuổi con, câu chuyện thật ly kỳ!
Luật lệ nào không dựa trên bác ái?
Vì lẽ đó Đức Cha, Ngài thất bại,
Tại vì Ngài chẳng muốn lắng nghe chiên,

Ngài chỉ nghe loài sói dữ bùng biển,
Lẽ đương nhiên Ngài hoàn toàn thất thế!
Cộng đồng tôi là những người tự vệ,
Khấp năm châu biết sự thực rõ ràng,
Bao lâu nay người ta vẫn hoang mang,
Và tự hỏi tại sao Ngài độc đoán?
Ngài trục xuất những chiên con tỵ nạn,
Là một điều quả thực rất sai lầm!
Điều Ngài làm cho vong bản khổ tâm,
Là không thể đuổi Giáo dân ra khỏi được nhà thờ
của Chúa!
Điều vong bản vẫn thường hay khua múa,
Giám Mục là người tuyệt đối chẳng hề sai!
Ai cũng rõ là vong bản bất tài,
Mới tưởng tượng cha ngang hàng với Chúa!
Vong bản tăng bốc để tìm nơi nương tựa,
Dựa dẫm quyền hành chụp mũ lung tung!
Là hành vi của cộng sản điên khùng!
Nên vong bản làm Đức Cha thiệt hại,
Những hành vi loài quỷ ma sai trái,
Núp dưới bóng thần quyền trùm phủ bấy lâu nay,
Học những điều dối trá của quan thầy,
Của vong bản gian manh đầu sỏ ở nơi này nơi nọ!
Những vong bản chuyên môn ngồi một xó,
Là những người có chức tước, có thể dành ngôi,
Họ tiếp tay chánh xứ lưu vong đánh phá cộng đồng
tôi, Và đồng thời làm Đức Cha thất bại.

THIỆN HẢI

Em học tiếng Việt

Tung tăng chân sáo đến trường,
Đánh vần, tập đọc, từng chương thuộc lâu.
Tập viết đúng nghĩa từng câu,
Em nào thầy cũng xoa đầu, khen ngoan.
Chữ viết thẳng lối ngay hàng,
Tuổi em trong trắng như trang sách này.
Cố gắng ôn, tập từng ngày,
Trau dồi đức, hạnh ... hăng say chuyên cần.

Mến tặng các em lớp Việt ngữ

Ban Giảng huấn
Lớp Giáo lý và Việt ngữ
Họ Đạo NVCTTĐ

TRANH ĐẤU XÂY DỰNG

LỆ HẰNG.

Tranh đấu là một sự kiện xảy ra trong nhân loại ở mọi nơi và trong mọi thời đại. Ở đâu có sự bất công, tước đoạt quyền sinh sống căn bản của con người thì ở đó con người sẽ tự nhiên đứng lên để tranh đấu.

Xét qua những huyền thoại và bản chất của cuộc tranh đấu, trong Cựu Ước có Môisen giải phóng cho dân Do thái ra khỏi ách nô lệ của Ai Cập, tại Hoa Kỳ, cũng có những cuộc tranh đấu đòi một sự bình đẳng của người da đen và của giới phụ nữ. Tuy Hoa Kỳ là một nước tự do, nhưng sự tự do ấy không phải là bất cứ một sắc tộc di dân nào khi tới cũng được hưởng. Tự do có sẵn ở đây, nhưng mọi dân thiểu số khi đến đây đã phải tranh đấu để có được quyền tự do đó. Lịch sử của mọi sắc tộc di dân đã chứng minh điều đó. Người Đức, Ý, Bồ Đào Nha, Mỹ da đen, Mễ Tây Cơ, vân vân đều phải trải qua một cuộc tranh đấu để đòi hỏi quyền tự do sinh sống bình đẳng như mọi người dân bản xứ. Nói một cách khác, sự tranh đấu trong nhân loại phát xuất từ bản chất tối cần cho sự sinh tồn và phát triển về mọi mặt của một dân tộc hay một cộng đồng.

Tuy bản chất của những cuộc tranh đấu mang một lý tưởng tốt đẹp, nhưng thực chất của tranh

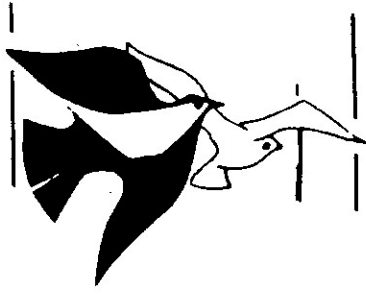
đấu được chia ra làm 2 loại: Thực chất phá hoại và thực chất xây dựng. Trước ngày 30 tháng 4, 1975 cuộc tranh đấu của mặt trận Giải phóng Miền Nam mang một thể chế nhân dân, hô hào toàn dân đứng lên giải phóng giai cấp bị bóc lột, chống Mỹ cứu nước, nhưng thực chất là việc làm của chính quyền Hà Nội lập ra với mục đích để phá hoại những công cuộc kiến thiết xây dựng đất nước của chính phủ VNCH.

Tại San Jose, trong cuộc tranh đấu trên 8 tháng nay cũng thế. Giáo dân đã dâng thỉnh nguyện xin thành lập Giáo Xứ Thể Nhân, nhưng Tòa Giám Mục lại cho thành lập những giáo đoàn, phong trào, hội đồng gồm những người sẵn sàng hội nhập vào các giáo xứ Mỹ, chống phá lại những thỉnh nguyện của đa số giáo dân trong cộng đồng. Những giáo dân này cũng tự cho mình là những tín đồ chân chính, tuyệt đối vâng lời Giáo Hội và luôn luôn tuyên xưng mình đang bảo vệ đức tin. Nhưng từ khi có Họ Đạo, họ là những người đã phát xuất những lá thư nặc danh và cố tình chống đối cộng đồng. Thực chất tranh đấu của những anh em ủng hộ Tòa Giám Mục là như thế. Họ tranh đấu để phá hoại và đã được Tòa Giám Mục ủng hộ và Đức Cha DuMaine đã cố tình không nhìn nhận sự thật về khối đa số giáo dân đang phản đối chính sách đồng hóa của Ngài.

Trong biến cố Tôn giáo tại San Jose, Đức Cha đã liên tiếp thất bại về đường lối phục vụ giáo dân. Lý do là Ngài đã không lấy tình thương, công bằng và bác ái của Giáo Hội Công Giáo để đối xử với con chiên, song dùng quyền uy của Giáo Hội ban cho mà đối xử bất công với giáo dân mà nhất là Ngài đã không thành thật trong lời nói và việc làm.

Sự thất bại của Đức Cha DuMaine trong cuộc dùng tòa án đời để trục xuất giáo dân Việt Nam đã phát xuất không những từ những dự kiến căn bản trong ngành địa ốc mà là từ những đức tính có tính cách bùng bít sự thật của Tòa Giám Mục. Tòa Giám Mục đã gian dối trên tờ báo The Valley

Catholic, với giáo dân và nhất là đối với luật sư biện hộ cho Tòa Giám Mục. Giáo dân tại San Jose lại một lần nữa được chứng kiến sự bất chính trong việc làm của Đức Cha trong Tòa án.

Phát ngôn viên của Tòa Giám Mục, Cha Boyle đã tuyên bố là Tòa Giám Mục đã thảo luận kỹ lưỡng với luật sư Tòa GM về việc dùng tòa án để trục xuất giáo dân và các luật sư này đã chắc chắn Tòa Giám Mục sẽ toàn thắng. Nhưng thực tế tòa án đã bác bỏ đơn kiện trục xuất giáo dân ra khỏi Họ Đạo. Một sự thất bại mà Tòa Giám Mục rất lấy làm ngạc nhiên. Lẽ ra Tòa Giám Mục không nên quá lạc quan về những việc làm của Đức Cha và cũng không nên trách móc về những lời tiên đoán tất thắng của luật sư biện hộ Ngài, mà nên tự trách mình đã không thành thực khi đưa ra những yếu tố liên quan đến vụ kiện. Đức Cha chỉ có các giáo dân Mỹ cũng như các luật sư biện hộ thấy và nghe những lợi điểm mà che dấu những tình tiết, khuyết điểm ở bên trong, để khi đứng trước tòa án, vị luật sư biện hộ cho Đức Cha không nắm vững được sự kiện rõ ràng minh bạch trong công việc mua tậu cơ sở Họ Đạo. Khi Alan May, luật sư biện hộ cho giáo dân, đã trình ra những tình tiết éo le trong cuộc mua bán trên, số tiền đặt cọc, và số tiền trả hàng tháng cả vốn lẫn lời, thì vị Luật sư biện hộ Tòa Giám Mục lại trả lời là không hề được biết đến chuyện ấy. Do đó, ông mới biện hộ rằng Đức Cha là một vị Giám Mục, được Tòa Thánh bổ nhiệm đàng hoàng, cho nên Ngài không thể nói dối được. Lời biện hộ như thế quả thật là ngây thơ, vì Đức Cha Pierre DuMaine vẫn là một con người. Mà là một con người là phải có tội và biết nói dối. Nhưng sự nói dối được chia làm 2 loại: Một loại để tự an ủi chính bản thân mình, và một sự nói dối khác có ảnh hưởng, tổn thương đến kẻ khác để

dành phần lợi cho mình. Đức Cha Pierre DuMaine thuộc về loại thứ hai. Chính vì quá tin vào chức vị Giám Mục của Đức Cha, vị luật sư ấy có lẽ đã không được Tòa Giám Mục cho biết về việc giáo dân đặt cọc \$75,000 và phải trả hàng tháng cả vốn lẫn lời \$2,875.95 nhưng chỉ cho biết một phần không đúng sự thật về tình hình của sự việc. Vì thế vị luật sư Tòa Giám Mục đã lý luận rằng thiếu số nhỏ giáo dân Việt Nam chống đối Ngài, chiếm ngụ cơ sở của Tòa Giám Mục mua với giá \$340,000, họ đã ngăn cản không cho nhân viên của Tòa Giám Mục đến để làm những mục vụ cho giáo dân cho nên Ngài xin tòa cho một án lệnh trục xuất họ. Ông Almando, một giáo dân tại nhà thờ Chánh Tòa đã nói rằng “vị quan tòa đã thấy được một sự gian dối nơi Tòa Giám Mục”. Luật sư Sullivan đã nói rằng, “hành động của Tòa Giám Mục thật là ấu trĩ, chưa được trưởng thành” (premature), bởi vì một chần chừ mà luôn luôn tranh dành hơn thua với đàn chiên, không từ nan bất cứ những việc làm tổn thương đến uy tín của Giáo Hội, phần rỗi linh hồn của đàn chiên và chính cương vị Giám Mục của Ngài. Lúc nào Đức Cha cũng sẵn sàng đàn áp chính con chiên của mình dưới bất cứ hình thức nào mà khả năng Đức Cha có. Từ việc dùng thần quyền để ra án phạt tuyệt thông với tính cách trả thù cá nhân. Nhắc đến phạt tuyệt thông, tôi nhớ đến câu chuyện 2 Đức Giáo Hoàng trong thời kỳ ly khai ở bên Tây phương. Sự trở lại Rome, nước Ý của Đức Giáo Hoàng Urban VI (1378-1389) từ Avignon, nước Pháp đã bị các Hồng Y Pháp phản đối và cùng năm ấy Clement VII, một vị thuộc Hoàng gia Pháp đã được tôn lên làm Giáo Hoàng; Giáo Hoàng Clement VII đặt giáo đô tại Avignon. Từ đó, cuộc ly khai Tây phương (the western schism) bắt đầu. Đây là một cuộc chia rẽ trầm trọng nhất trong lịch sử Giáo Hội. Mỗi vị Giáo Hoàng đều có những tín đồ sẵn sàng chết cho vị Giáo Hoàng mà họ tin, và Hội Thánh đã chia thành 2 lực lượng cân bằng, một ở Rome (Ý) và một ở Avignon (Pháp). Hai vị Giáo Hoàng đã tuyên bố ra án phạt tuyệt thông đối với nhóm đối lập của mình, cho nên thời kỳ ấy cũng được gọi là thời kỳ của Hội Thánh đều bị phạt tuyệt thông. Lẽ dĩ nhiên, án phạt này không có một chân giá trị bởi vì ra án phạt có tính cách trả thù cho nên sau khi Hội Thánh hiệp nhất, án phạt tự động mất hiệu lực. Sau một thời gian 31 năm, các vị Hồng Y đã hiệp nhất lại thành một công đồng chung (general council) tại Pisa (1409) và bầu lên vị Giáo Hoàng Alexander V (1409-1410). Nhưng sự việc đáng tiếc đã ăn sâu mọt rễ, cho nên không

được giải quyết. Và thay vì 2 vị Giáo Hoàng, lúc bấy giờ, Giáo Hội có tới 3 vị Giáo Hoàng. Giáo Hoàng Alexander V đặt Giáo đô tại Bologna, nước Đức, Gregory XII tại Rome, và Benedict VIII tại Avignon. Vị kế vị Giáo Hoàng Alexander V là John XXIII, là một vị Giáo Hoàng bất chính. Vua Sigismund (1368-1437) của Đức Quốc, người đã chứng minh cho thấy rằng Ngài là vị bảo vệ tối cao của Hội Thánh. Ngài đã kêu gọi thành lập một cộng đồng tại Constance, một thành phố nước Đức. Trong khi Giáo Hoàng John XXIII cố gắng phá vỡ cộng đồng. Cộng đồng Constance (1414-1418), một cộng đồng vững mạnh nhất của Giáo Hội đã giải quyết vấn đề ly khai Tây phương, và đưa tất cả Giáo Hội về sự hiệp nhất. Hai vị Giáo Hoàng John XXII và Benedict XIII đã bị giải nhiệm, vị thứ ba Gregory XII đã tự rút lui và Giáo Hoàng Martin V (1417-1431) của Rome được bầu lên và được toàn thể Giáo Hội công nhận. Câu chuyện trên cho chúng ta thấy vạ tuyệt thông là một hình phạt nặng nề nhất của Giáo Hội Công Giáo và các Giáo Hoàng đã lạm dụng uy quyền của mình để trả thù cho những ai không cùng ý tưởng với mình. Và cũng chính vì sự trả thù đó mà án vạ đã không có hiệu lực và đã tự giải. Cũng trong thời kỳ đó, Giáo Hoàng “giả” John XXIII (thế kỷ 15) vì quyền lợi riêng tư nên đã không muốn cho Hội Thánh hiệp nhất lại và cố tình gây chia rẽ.

Nơi đây, Đức Cha DuMaine cũng không ngại ngừng khi ra lệnh cấm cử hành thánh lễ tại Họ Đạo và lạ lùng hơn nữa là Ngài cấm luôn các Linh mục khác không được đến với giáo dân. Khi cảm thấy sự lạm dụng thần quyền để uy hiếp giáo dân, đã chẳng làm cho giáo dân nao núng, kể cả án vạ tuyệt thông, thì Ngài quay sang mặt thế quyền. Nhưng tất cả những cảnh ấy chỉ gieo trong lòng giáo dân một sự đau buồn cho Giáo Hội, thay vì một sự kính sợ như Đức Cha tưởng. Giáo dân quả thật đau buồn khi Hội Thánh có một vị chăn chiên đang dằng co để đàn áp đàn chiên như vậy.

Tiến sĩ Trần An Bài đã than thở, “tại sao Đức Cha không tìm Công Lý nơi Thiên Chúa, một Công Lý đã được Thiên Chúa viết trong tâm hồn của mọi người, mà lại ra tòa phần đời để tìm Công Lý”. Cái nhìn đó đã nói lên một tư tưởng xây dựng, một lòng quan tâm đến những việc làm thất nhân tâm của một vị chủ chiên, những việc đang làm đau đớn lòng mến của Đức Kitô, uy tín của Giáo Hội và phần rỗi của con chiên. Khách quan mà nói, Đức Cha không phải đã quên đi sự Công Lý chân thật phát xuất từ Thiên Chúa, nhưng bởi

vì qua những tháng trời dùng thần quyền lẫn thế quyền mà không mang lại những kết quả nào như lòng Ngài mong muốn, và quan trọng hơn mọi sự, Thiên Chúa tuyệt đối không chấp nhận những hành động chỉ mang đến sự thỏa mãn cái Tôi của Ngài.

Như Thánh Augustin (354-430), một thánh sử có tiếng nhất của Thiên Chúa Giáo đã nói “Luật báo thù là Công Lý của những kẻ bất công”. Bởi vì có tính cách bất công, cho nên Đức Cha không thể nào tìm kiếm được Công Lý nơi Đấng Công Bằng vô cùng là Thiên Chúa. Chỉ có ngoài trần thế, nơi chưa đầy cảnh bất công, cho nên Đức Cha mang một niềm hy vọng tìm Công Lý nơi tòa trần tục. Nhưng Đức Cha đã thất bại bởi vì Thiên Chúa đã lắng nghe tiếng kêu than của các con cái của Ngài. Sự thất bại ấy đang được tất cả những con cái của Thiên Chúa suy niệm về những hành động của những ai đang đi tìm Công Lý trong bất công. Vì Công Lý của Thiên Chúa đã được ghi chép trong thâm tâm của mọi người. Chỉ có sự công lý ấy mới mang đến cho những người thiện tâm một sự bình an trong tâm hồn cũng như ngoài thể xác.

Muốn thảo luận về cuộc tranh đấu của Cộng Đồng Công Giáo VN tại San Jose, mọi người phải tách rời những huyền thoại từ Tòa Giám Mục và các anh em ủng hộ Ngài đã cố tình gán ép ra khỏi thực chất, một thực chất phát xuất từ tâm tư của đại đa số giáo dân đang phản kháng lại một áp lực từ trên đè nén xuống rồi phân tách những thực chất ấy. Nói cách khác, hãy tìm hiểu rõ ràng trước khi đánh giá vội vã về cuộc tranh đấu của giáo dân. Hãy tìm hiểu chính nội dung của nó để nhìn thấy rằng ở đâu có Chính Nghĩa, có ý thức cho lý tưởng thì ở đó mới có cuộc tranh đấu xây dựng.

CÁI CÀY ĐẶT TRƯỚC CON TRÂU

ĐỖ VĂN HIỂN

Đã nhiều lần ĐGM DuMaine và lần gần đây trên đài truyền hình Việt Nam, Cha Sullivan khi trả lời câu hỏi của ông Nguyễn Mạnh, đã tuyên bố là để có được Giáo Xứ Thể Nhân thì giáo dân VN phải tỏ ra:

1. Đoàn kết
2. Có khả năng về tài chánh.

Theo tôi nghĩ giáo dân VN sẽ có ngay hai điều kiện này nếu Tòa Giám Mục có thiện chí cho giáo dân có cơ hội.

1. Một mặt Tòa Giám Mục đòi giáo dân đoàn kết, nhưng mặt khác chính Tòa Giám Mục lại dùng phe Cha Dương để chia rẽ giáo dân thì làm sao có đoàn kết được. Bất cứ người nào còn một chút trí suy luận cũng không thể nào hiểu được hành động của Tòa Giám Mục và của Cha Dương, một Linh Mục đang bị đại đa số giáo dân phản đối kịch liệt ròng rã 8 tháng trời, bị chặn đường, đóng cổng, đến nỗi có cảnh sát hộ tống mà cũng không vào được nhiệm sở. Như vậy làm sao Ngài còn làm việc được với giáo dân. Thế mà Tòa Giám Mục vẫn không muốn nhìn nhận sự kiện này. Nếu cứ gây chia rẽ rồi đòi giáo dân đoàn kết thì có ai tin được thiện chí của Tòa Giám Mục không? Để giúp giáo dân có sự đoàn kết, Tòa Giám Mục chỉ cần chấp thuận thỉnh nguyện thứ hai của giáo dân, tức là rút lại lệnh bổ nhiệm cha Dương. Một điều hợp tình hợp lý dễ hiểu như vậy, ai cũng thấy mà sao Tòa Giám Mục không thấy? “Cái cày đặt trước con trâu” thì làm sao con trâu kéo cày được?

Cha Sullivan trong chương trình truyền hình Việt Nam cũng đã nói Cha Dương là người (Linh Mục) tốt nhất cho công việc mục vụ của giáo dân Họ Đạo Việt Nam. Nói thế là nghĩa thế nào? Có thể Cha Dương là người tốt nhất để thi hành chính sách mục vụ của Đức Giám Mục, nhưng chắc là người tệ nhất đối với công việc mục vụ của Họ Đạo Việt Nam. Vì vị chánh xứ phải được sự hợp tác và kính trọng của giáo dân thì công việc mục vụ của Ngài mới thành công được. Sự thật về giáo dân đối với Cha Dương đã quá rõ rệt, thế mà Cha Sullivan còn tuyên bố như trên thì thật Ngài đã quá sai lầm hoặc cố chấp. Sự khó khăn trong cuộc hòa giải là ở chỗ đó. Nếu Cha Dương đã thành công khi làm phó xứ Mỹ, điều đó

không có nghĩa là Ngài sẽ thành công ở Họ Đạo Việt Nam vì lòng dân khác nhau. Tôi nghĩ Đức Giám Mục nên giữ Cha Dương ở nhiệm vụ phó xứ Mỹ như trước kia thì có lợi ích cho tất cả mọi người.

Tôi đã có dịp trình bày là, ở một xứ Mỹ, nếu một Linh Mục Mỹ bị giáo dân Mỹ chống đối như trường hợp Cha Dương thì dù là đến giúp việc mục vụ tạm thời trong các dịp lễ trọng, cũng còn phải tránh chứ đừng nói gì đến làm chủ chiên của họ. Vậy tại sao Đức Giám Mục DuMaine lại khinh thường giáo dân Việt Nam đến thế? Có phải là Ngài kỳ thị không?

2. Tòa Giám Mục đòi giáo dân phải có khả năng về tài chánh.

Trong những năm qua, giáo dân đã tỏ ra tự lực cánh sinh, làm việc vất vả hàng tháng, tiền đóng góp và tiền thu được tại các Thánh Lễ chủ nhật chẳng những đủ để trả tiền lãi cho Tòa Giám Mục như ta trả cho nhà băng mà còn dư được 65 ngàn mỹ kim bàn giao lại cho Tòa Giám Mục khi Cha Tịnh bị đổi (CN36, trang 22).

Trong tình trạng tranh đấu hiện nay, giáo dân đã quyết định để dành tiền khi được giáo xứ thể nhân sẽ đóng góp cho giáo xứ. Vậy nếu Tòa Giám Mục tạo cơ hội cho giáo dân đóng góp thì tài chánh đâu còn phải là một vấn đề khó khăn nữa. Nghĩa là nếu Tòa Giám Mục giải quyết cuộc khủng hoảng này một cách an hòa thì giáo dân lại trở lại đóng góp như trước, chắc chắn khả năng tài chánh sẽ được chứng tỏ như Tòa Giám Mục đòi hỏi. Nhưng Tòa Giám Mục không chịu giải quyết một cách an hòa, hợp lý mà chỉ muốn dùng quyền lực, ép buộc giáo dân. Cuộc khủng hoảng còn kéo dài. Giáo dân không chịu trở lại đóng góp như trước. Tòa Giám Mục dựa vào đó mà nói rằng giáo dân chưa có khả năng tài chánh. Làm như thế tức là Tòa Giám Mục “đặt cái cây trước con trâu” thì làm sao con trâu kéo cây được?

Giáo dân sẵn sàng “kéo cây” làm cho cánh đồng lúa của Chúa ngày càng tươi tốt sinh nhiều hoa màu. Nhưng xin Tòa Giám Mục hãy nghĩ lại, hãy ban phát cơ hội cho giáo dân để giáo dân thực hiện được những điều kiện mà Tòa Giám Mục đòi hỏi. Có như thế, Tòa Giám Mục mới tỏ ra có thiện chí giúp đỡ giáo dân trong việc sống đạo của họ. Bằng không, Tòa Giám Mục đang làm một việc vô lý tức

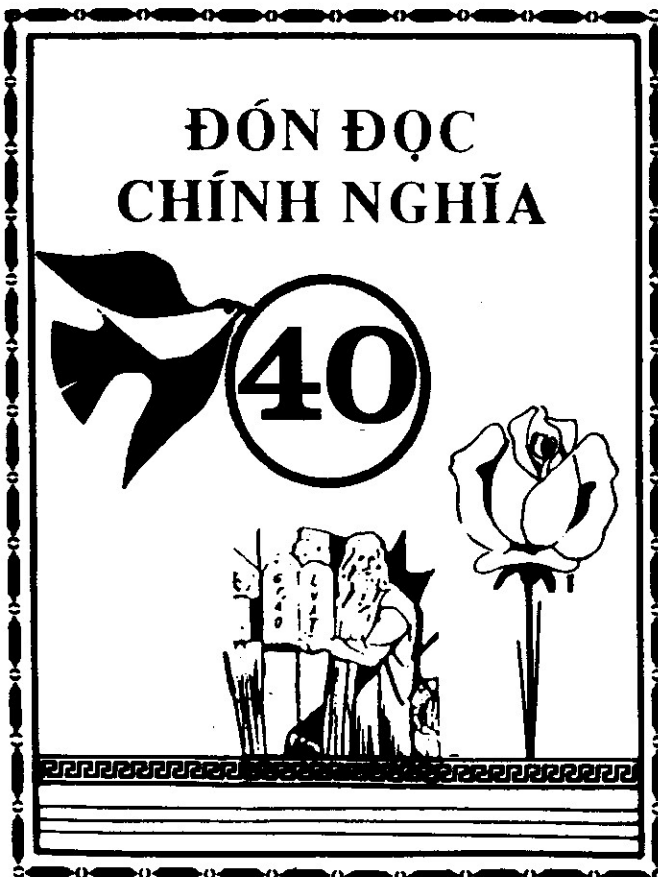
là “đặt cái cây trước con trâu”.

Đức Giám Mục và phe Cha Dương đã nhiều lần nói là giáo dân theo đuổi mục đích chính trị trong cuộc tranh đấu này. Tôi rất ái ngại cho Đức Giám Mục khi Ngài nói câu đó; rõ rệt là Ngài nghe theo lời cố vấn của phe Cha Dương là những người thù ghét giáo dân; lời ăn tiếng nói và hành động của họ thiên lệch, thiếu chín chắn như đã được chứng minh nhiều lần trên tờ báo này. Về điểm này ông Bài đã viết trong thư ngỏ gửi các Linh Mục, Tu Sĩ và cộng đồng, đề ngày 14-3-1987 đăng trong CN35, cuối trang 10, như sau: “Đức Cha kết tội chúng tôi là có âm mưu chính trị, nhưng Đức Cha sẽ nghĩ sao nếu Ngài cho thành lập giáo xứ và tất cả các ủy ban tranh đấu đều đồng ý giải tán ngay?”

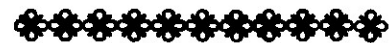
Một lần nữa chứng tỏ là cuộc tranh đấu này không có một mảy may xu hướng chính trị nào cả mà chỉ hướng vào hai thỉnh nguyện chính đáng của giáo dân mà thôi; và Tòa Giám Mục đã tỏ ra thiếu thiện chí trong việc hòa giải.

Chúng ta hãy kiên nhẫn và cầu nguyện nhiều, xin Chúa và Mẹ thương đến cộng đồng chúng ta đang trải qua cơn đau khổ này.

Monterey, ngày 4-4-87

Chuyện Vui

Trong mùa chay, chiều nào bà A và bà B cũng rủ nhau đến nhà thờ viếng Minh Thánh. Một ngày khi hai bà đến nhà thờ thì thấy Lộ Dung đang quỳ trước Tượng Chịu Nạn, miệng đang lầm bầm. Hai bà nghi là Ngài đang báo cáo với Chúa điều gì về giáo dân Họ Đạo. Tò mò, hai bà mon men đến gần để nghe thì vừa lúc miệng Ngài cũng hết lầm bầm. Chắc là Ngài đã báo cáo xong. Lúc đó hai bà nghe thấy một giọng rất yếu ớt từ Thánh Giá. Chúa nói: “Này Lộ Dung, phúc cho con...” Chúa mệt quá, chưa nói hết câu, phải ngưng. Nghe Chúa nói thế, Lộ Dung nhìn hai bà, mỉm cười đắc chí. Nghỉ một lát, Chúa lấy hơi rồi lớn tiếng nói tiếp: “Nếu Cha không bị đóng đinh, thì Cha... đập vỡ mặt con ra rồi.”

A. Nguyên kể lại

ÂN NHÂN ỦNG HỘ CHÍNH NGHĨA

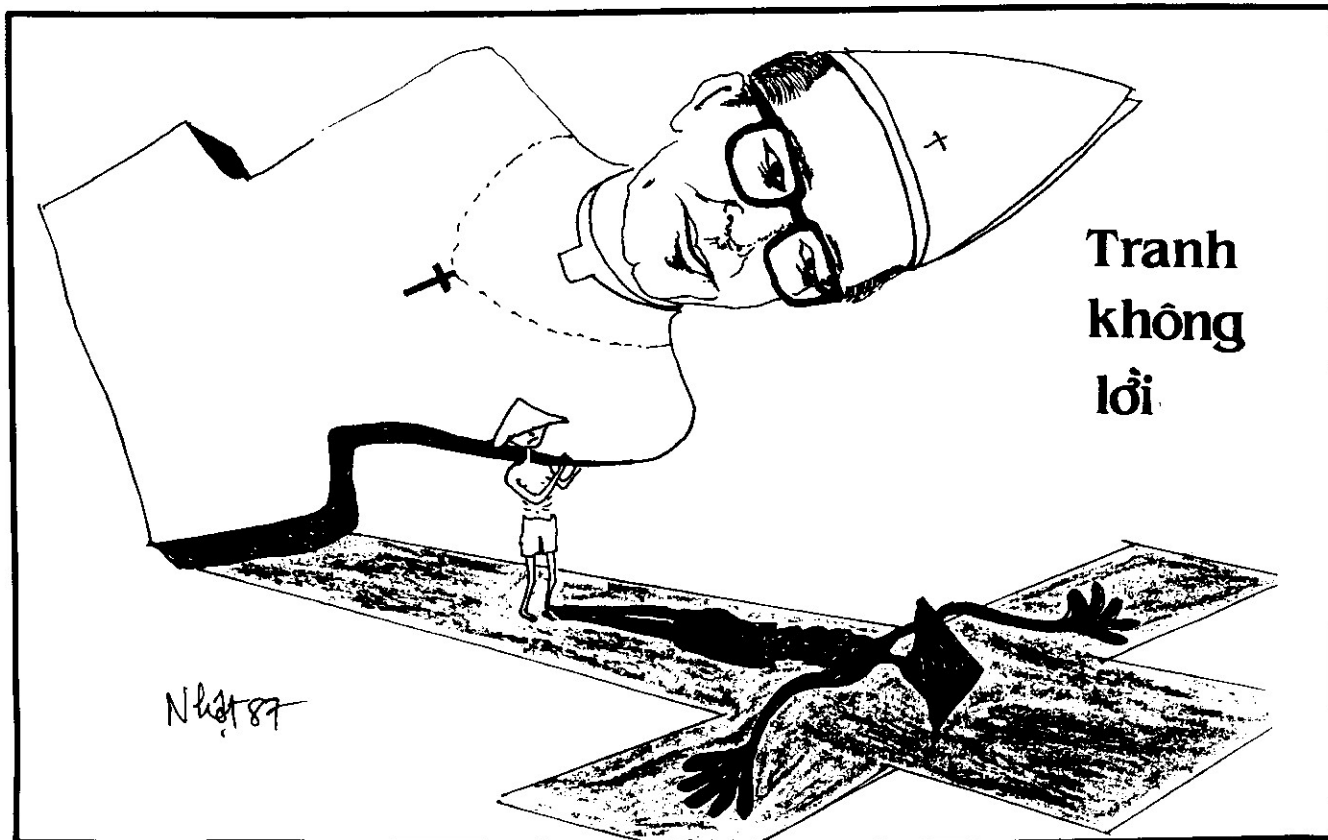
Chúng tôi thay mặt toàn thể Cộng Đồng Công Giáo Việt Nam chân thành cảm ơn sự ủng hộ của quý vị cho tuần báo Chính Nghĩa trong những năm tháng qua.

Chúng tôi không biết lấy gì để trả ơn lòng ưu ái của quý vị dành cho Cộng Đồng chúng tôi. Chúng tôi chỉ biết nguyện cầu xin Thiên Chúa và Mẹ Maria, Nữ Vương Các Thánh Tử Đạo Việt Nam, ban tràn đầy bình an xuống cho quý vị.

Chân thành cảm tạ quý vị.

Ông Bà Hà Sàn	\$ 50.00
Ông Hà Ngọc Oánh	\$ 50.00
Bà Bốn	\$ 10.00
1 vị ỉn danh (San Francisco)	\$ 10.00
Trần Trác	\$ 30.00

Đoàn Thị Hương	\$ 20.00
Cụ Nguyễn Thị Ích	\$ 10.00
Mai Văn An	\$ 10.00
Nguyễn Kim Dung	\$ 30.00
Bà cụ Kỳ Thanh	\$ 10.00
Nguyễn Mạnh Hồ	\$ 20.00
Nguyễn Kim Dung	\$ 20.00
Nguyễn Hùng	\$ 20.00
Nguyễn Châu	\$ 10.00
Vĩnh Hà	\$ 20.00
Như Ngọc	\$ 10.00
Ỉn danh	\$ 10.00
Vũ Anh Lân	\$ 20.00
Thần Mẫu Bà Vũ Hoài An	\$ 20.00
1 vị ỉn danh	\$ 20.00
Phạm Hương Jasmine	\$ 60.00
Ông Bà Vũ Hoài An	\$ 20.00
Anh Chị Phan Loan	\$ 50.00
Cụ Tình	\$ 20.00
Ỉn danh	\$ 20.00
Peter & Julie Văn Nghiêm (Monterey).....	\$ 30.00
Bỏ chung	\$499.56

THÔNG CÁO ĐẶC BIỆT

CHƯƠNG TRÌNH PHỤNG VỤ TUẦN THÁNH VÀ ĐẠI LỄ PHỤC SINH

1. CHỦ NHẬT LỄ LÁ (12-4-87)

- 9:30 SÁNG: Toàn thể Giáo Dân Họ Đạo cũng đến tham dự Thánh Lễ tại nhà thờ Chính Tòa do Đức Cha chủ tế.
- 6:00 CHIỀU: Rước lá trọng thể tại nhà thờ Họ Đạo.

2. THỨ HAI VÀ THỨ TƯ TUẦN THÁNH (13 và 15 tháng 4 năm 1987)

- 7:00 CHIỀU: Ngắm mười lăm sự thương khó Đức Chúa Giêsu-Dâng Hạt.

3. THỨ NĂM TUẦN THÁNH (16 tháng 4 năm 1987)

- 5:00 CHIỀU: Rước Chiên vượt qua-Ăn thịt Chiên.
- 7:00 CHIỀU: Toàn thể Giáo Dân cũng tham dự Thánh Lễ Rửa Chân tại nhà thờ Chính Tòa do Đức Cha chủ tế.
- 9:00 TỐI đến 12:00 ĐÊM: Châu lượt tại nhà thờ Họ Đạo theo lịch trình sau:
 - * 9:00 TỐI tới 10:00 TỐI: Khu Nam, Khu Sunnyvale, Khu Mountain View và Đoàn Thiếu Nhi Thánh Thể.
 - * 10:00 TỐI tới 11:00 TỐI: Khu Đông, Khu Milpitas và Hội Các Bà Mẹ CG.
 - * 11:00 TỐI tới 12:00 ĐÊM: Khu Bắc SJ, Khu Tây SJ, Khu Campbell, Đoàn LMTT và Cursillos.

4. THỨ SÁU TUẦN THÁNH (17 tháng 4 năm 1987)

- 1:00 CHIỀU: Toàn thể Giáo Dân cũng tham dự nghi lễ tưởng niệm Chúa chịu nạn tại nhà thờ Chính Tòa do Đức Cha chủ tế.
- 5:00 CHIỀU: Rước bát-Đong danh-Ngắm 15 sự thương khó-Tặng xác-Hôn chân tại nhà thờ Họ Đạo.

5. THỨ BẢY TUẦN THÁNH (18 tháng 4 năm 1987) TẠI NHÀ THỜ HỌ ĐẠO:

- 8:00 SÁNG: Ngắm 7 sự đau đớn Đức Mẹ.

- 9:00 SÁNG tới 6:00 CHIỀU: Hôn chôn.

- 7:00 CHIỀU: Toàn thể Giáo Dân Họ Đạo cũng tham dự thánh lễ vọng phục sinh tại nhà thờ Chính Tòa do Đức Cha chủ tế.

6. CHỦ NHẬT PHỤC SINH (19 tháng 4 năm 1987)

- 11:00 SÁNG: Toàn thể Giáo Dân cũng tham dự thánh lễ mừng Chúa phục sinh tại nhà thờ Chính Tòa do Đức Cha chủ tế. Sau thánh lễ xin mời toàn thể Giáo Dân trở về Họ Đạo dự tiệc mừng Chúa phục sinh.

- 6:00 CHIỀU: Rước kiệu mừng Chúa phục sinh tại nhà thờ Họ Đạo.

- Xin mỗi gia đình nên giữ lấy bản chương trình này để tiện việc theo dõi.

- Xin các Hội Đoàn tham dự các cuộc rước với đồng phục và cờ đoàn.

BAN MỤC VỤ HỌ ĐẠO NVCTĐ

THÔNG CÁO

XIN KÍNH MỜI QUÍ VỊ ĐẾN THAM DỰ CUỘC RƯỚC LA' TRỌNG THỂ TẠI NHÀ THỜ HỌ ĐẠO VÀO LÚC 6:00 GIỜ CHIỀU NGÀY CHỦ NHẬT 12-4-87.

XÙNG TỘI ! XÙNG TỘI !

VÀO MỖI TỐI TRONG SUỐT TUẦN THÁNH, CÁC GIÁO DÂN ĐỀU CÓ DỊP DỌN MÌNH XÙNG TỘI VỚI CÁC LIMH MỤC VIỆT NAM. XIN ĐẾN HỌ ĐẠO ĐỂ ĐƯỢC HƯỚNG DẪN.

CỘNG ĐỒNG CÔNG GIÁO VIỆT NAM
VIETNAMESE CATHOLIC COMMUNITY, INC.

685 Singleton Road San Jose, CA 95111

(408) 224 - 8318

San Jose, Ngày 6 tháng 4 năm 1987

Kính gửi :

ĐỨC CHA PIERRE DuMAINE
Giao Phan San Jose
7600-Y St. Joseph Avenue
Los Gatos, CA 94022

Kính Thừa Đức Cha,

Con đã nhận được tin Đức Cha ban bố ngày 5 tháng 3 năm 1987
vừa qua là sẽ mở lại Thánh Lễ Việt-Nam cho chúng con.

Thật là một ơn lành thánh của Đức Cha ban xuống, nên chúng
con ai nấy đều vui mừng khôn tả.

Nhưng cho tới hôm nay đã một tháng trôi qua, tin mừng này
vẫn chưa đến với Họ Đạo chúng con.

Không còn cách nào hơn, con viết tâm thư này đệ trình Đức
Cha, trong khi con đang viết con không cầm được nước mắt và
khi gia đình con thấy con khóc thì mọi người trong gia đình
con đều khóc lên thành tiếng nức nở, vì buồn tủi cho hoàn
cảnh ly hương của chúng con, lại nữa trong mấy ngày gần đây
đã có hàng trăm người trong Cộng Đồng đã trực tiếp hay gián
tiếp nói với con ý nguyện của họ là xin Đức Cha ban phép
cho các Thánh Lễ Việt Nam được tái lập tại Họ Đạo Nữ Vương
Các Thánh Tử Đạo, nhất là mùa Phục Sinh sắp tới này, đó là
niềm yên ủi vô biên của chúng con và cũng vì đó là ơn của
Đức Cha vậy.

Xin Đức Cha nhận nơi đây sự biết ơn của con và của mọi người
trong Cộng Đồng thuộc Họ Đạo Nữ Vương Các Thánh Tử Đạo.

Kính chúc Đức Cha được mọi ơn lành.

Trân trọng kính Đức Cha.

Tiến Dũng Hà

Luca HÀ DUY TIẾN

T.B. Phụng Vụ

Bản án “CHA ĐUỔI CON”

TRẦN HOÀI QUỐC

Trong cuộc họp báo ngày 5-3-1987, ĐGM DuMaine chính thức công bố sẽ nhờ đến công lý thế trần để đuổi giáo dân ra khỏi Họ Đạo. Đây là một quyết định có tính cách ô nhục nhất của vị lãnh đạo Công Giáo đối với chính con chiên mình. Thêm vào đó, ĐGM DuMaine còn công khai tuyên bố đoạn tuyệt với đoàn chiên. Một vị Giám Mục có bằng ấy về khoa truyền thông, nhưng đã không tin tưởng vào sự truyền thông chỉ biết áp dụng các biện pháp tuyệt thông, khiến cho những ai vẫn còn thắc mắc tại sao cả ngàn giáo dân lại nổi lên chống đối Giám Mục của mình thì nay hẳn mọi người đã nhìn ra sự thực.

Chắc hẳn chính ĐGM cũng đã nhận ra được sự tàn ác của hai biện pháp này, nên đã phải công bố biện pháp cho mở lại các Thánh Lễ bằng tiếng Việt Nam. Không hiểu sự thánh thiện của Bí Tích này có làm lu mờ được chút nào hình ảnh dữ dằn của ĐGM DuMaine hay không. Nhưng đây không phải là đề tài mà tác giả muốn khai triển. Trọng tâm của bài này là tường thuật diễn tiến vụ án trục xuất mà ĐGM đã muốn cầu viện để phá tan khối giáo dân Việt Nam tỵ nạn tại San Jose đang chống đối đường lối cai trị của ĐGM DuMaine.

1. CẢNH ĂN NHỜ Ở ĐẬU:

Cộng Đồng Công Giáo VN được nhen nhúm thành lập ngay từ năm 75 khi người tỵ nạn VN rời bỏ các trại tỵ nạn để bắt đầu vật lộn với miếng cơm manh áo trên đất khách quê người này. Con số giáo dân VN đổ về vùng “thung lũng hoa vàng” đã tăng rất nhanh theo nhịp bành trướng của kỹ nghệ điện tử. LM Nguyễn Văn Tịnh được bổ nhiệm chức Tuyên úy cho cộng đồng giáo dân VN. Nhu cầu mục vụ ngày một tăng khiến Ngài phải mượn nhiều nhà thờ để cử hành thánh lễ. Dần dà, cảnh ăn nhờ ở đậu đã gây nhiều đau buồn tủi nhục cho đám dân tỵ nạn. Một mẫu giấy rút lại nhà thờ sau buổi lễ cũng bị cha sở Mỹ chê là dân chậm tiến ở dơ! Kinh cảm ơn đọc chưa xong đã thấy đèn đóm trong nhà thờ tắt ngúm! Lễ cưới linh đình mà cả chủ tế lẫn cô dâu, chú rể cứ vội vàng như là “lễ cưới chạy tang”, vì đã gần hết giờ mượn nhà thờ! Thánh lễ cuối tuần dành cho người Việt Nam toàn được cử hành vào lúc thiên hạ còn đang ngủ hoặc

vào những giờ ‘trái khoáy’ nhất trong ngày.

Do đó, một nhờ thờ riêng cho người Việt tỵ nạn đã trở thành một nhu cầu khẩn thiết cho giáo dân. Giáo Hội là Mẹ rất nhân lành và thực tế. Đây không phải là lần đầu tiên Giáo Hội có đàn chiên VN tỵ nạn mà trước đó từ lâu Mẹ đã thấu hiểu cảnh va chạm giữa các nền văn minh khác nhau nên đã có nhiều luật lệ về vấn đề này. Nhưng luật lệ nào cũng nhằm bênh vực và nâng đỡ các di dân bởi vì chính Chúa Kitô cũng đã là kẻ di dân trên đất Ai Cập.

Nhu cầu thành lập Giáo xứ VN đã có, nhưng con đường vận động và dẫn đưa tới đó còn khó khăn gấp bội. Các giáo dân San Jose đã phải lựa chọn giữa việc chấp nhận đau thương đi ăn nhờ ở đậu trong suốt cuộc đời mình để rồi đến đời con cháu bị hội nhập toàn diện vào xã hội Mỹ. Và thế là xong một giai thoại tỵ nạn. Hoặc là mọi người phải can đảm vùng lên, chấp nhận vất vả, thử thách, cam go xây dựng cho được một giáo đường riêng để rồi truyền lại cho con cháu một di sản văn hóa đặc thù và là một chứng tích để nhắc nhở thế hệ mai sau đừng bao giờ quên nguồn gốc.

Việc chấp nhận đồng hóa thật quá dễ dàng và thuận tiện cho cả chiến lẫn mục tử. Mục tử chỉ cần chấp nhận chế độ tạm bợ như làm tuyên úy hay giám đốc trung tâm mục vụ hoặc giáo đoàn là an thân. Quyền lợi thì đầy đủ như một Chánh xứ mà bốn phận chẳng là bao. Tuy nhiên, mục tử Nguyễn Văn Tịnh đã không phải là hạng người đó. Ngài đã không thỏa mãn với chức “Giám đốc Trung Tâm Mục Vụ”, nhưng Ngài đã muốn cùng với giáo dân xây dựng một giáo xứ Việt Nam vĩnh viễn cho con chiên. Và đó là con đường Thánh Giá, còn đường lên núi Sọ với nhiều cơ cực nhọc nhằn cho cả mục tử lẫn con chiên.

2. NĂNG NHẬT CHẶT BỊ.

Tòa Tổng Giám Mục San Francisco đã khuyến khích cộng đồng giáo dân San Jose gom góp tiền để mua Thánh Đường và nếu thành công Ngài hứa sẽ thiết lập Đạc Xứ riêng cho người Việt Nam (tài liệu 1).

Tin tưởng vào lời hứa đó. Cộng đồng đã họp Đại hội giáo hữu ngày 24 tháng 6 năm 1979, tại nhà thờ St. Maria Goretti, trong đó mỗi người đồng thanh quyết tâm nỗ lực đóng góp công của, để xây dựng nhà Chúa. “Văn Phòng Xây Dựng Nhà Chúa” được thành lập ngay, để phối trí các

Hái ớt tại Morgan Hill cho Quỹ Xây Dựng Nhà Chúa

Nguyên văn bức thư Đức Tổng Giám Mục Giáo Phận
phúc đáp thư của cụ Chủ Tịch Cộng Đoàn gửi Ngài
nhân dịp Lễ Tạ ơn 1979 :

TÀI LIỆU #01

Archdiocese of San Francisco
CHANCERY OFFICE
145 CHURCH STREET
SAN FRANCISCO, CALIFORNIA 94114
(Area Code 415) 863-5112

December 4, 1979

Mr. Vu Can
Chairman
Vietnamese Mission Council
1826 Higdon Avenue, #3
Mountain View, CA 94041

Dear Mr. Vu Can:

I wish to thank you for your greetings of November 26 and the sentiments of filial respect and gratitude you expressed. I am most anxious that the Vietnamese Mission be established in Santa Clara County to provide the spiritual guidance our Catholic Vietnamese people need. When a proper site has been located by Father Tinh I will be most happy to go forward with the establishment of the Mission. May God continue to bless you and your people in their new homeland.

With kindest personal regards, I am

Sincerely yours in Christ,

Archbishop of San Francisco

hoạt động gây quỹ và chương trình xây cất. Ngày 17 tháng 7 năm 1979, Tòa Tổng Giám Mục San Francisco đã ưng thuận cho Cộng đồng vay \$133,000 để tậu mãi cơ sở tại 1820 McLaughlin Ave., San Jose. Nhưng chẳng may vì ở đây không có chỗ đậu xe và vì một vài trở ngại khác, nên công việc đã không thành!

Mặc dầu còn túng thiếu, vì mới tới và chưa đủ công ăn việc làm, các giáo hữu Cộng đồng đã giữ trọn lời cam kết, hết sức hy sinh và nhiệt tâm đóng góp: có gia đình đóng \$100, có gia đình đóng nhiều hơn hoặc ít hơn, tùy khả năng tài chánh. Để mấy ai không ngậm ngùi cảm động, khi thấy hàng trăm người: em bé có, thanh niên thiếu nữ có, người lớn tuổi có, mỗi thứ Bảy và Chúa Nhật cặm cụi nhưng hân hoan hái ớt trong các nông trại Morgan Hill, từ lúc trời còn nặng sương thu lạnh giá cho tới khi mặt trời xế bóng hoàng hôn?! Tiền công lãnh được, họ đã dâng cả vào Quỹ Xây Dựng Nhà Chúa!?

(còn tiếp)

Chuyện Bên Lề

LTS. Trong những số Chính Nghĩa gần đây có mục Tin Đồn Thực, gồm những tin tức có giá trị và đúng sự thực chứ không phải tin đồn nhằm không đáng tin. Tin đồn này được quan sát viên của Chính Nghĩa góp nhặt qua các câu chuyện của giáo dân kể cho nhau nghe trong phiên họp hằng đêm hay qua đường dây điện thoại. Thế theo lời đề nghị của nhiều độc giả chúng tôi đổi tên mục này trở thành **CHUYỆN BÊN LỀ** để tăng phần hấp dẫn và chính xác. Xin quý độc giả theo dõi.

NGÀY TRỌNG ĐẠI 3 THÁNG 4, 1987

□ Giáo dân kể rằng ngày 3 tháng 4, 1987 đã trở thành ngày tối trọng đại đối với giáo dân Việt Nam San Jose vì ngày này sẽ được ghi vào lịch sử Giáo Hội Công Giáo, ngày mà một vị chủ chăn đã vì tự ái cá nhân, mất bình tĩnh quyết định dùng công quỹ mượn luật sư đưa cả đàn chiên của mình ra Tòa án phân đò. Ngài đã không thương, không lo, không cho, mà còn tìm luật đò để trục xuất đàn chiên ra khỏi cơ sở mà chúng đã đổ mồ hôi, nhin ăn, nhin mặc, để góp tiền tạo mãi một cơ sở thờ phượng theo truyền thống của tổ tiên, xây dựng một thánh đường và một giáo xứ cho chính mình và con cháu mai hậu.

□ Giáo dân kể rằng vì Đức Giám Mục kiện toàn thể Ban Chấp Hành, gồm 27 vị đại diện dân cử, các trưởng ban chuyên môn, trưởng các hội đoàn và phong trào công giáo tiến hành, cho nên toàn thể giáo dân cố gắng thu xếp công việc để đến tham dự phiên tòa, ít ra là chia xẻ nỗi đắng cay và tủ nhục của một tập thể người công giáo tị nạn biết keo sơn đoàn kết.

□ Giáo dân kể rằng sau ba ngày đọc kinh cầu nguyện với Nữ Vương Các Thánh Tử Đạo và Thánh Cả Giuse, hai đấng bảo trợ cộng đồng, giáo dân đã hân hoan đi hầu tòa trong y phục sang trọng nhất của mình để tỏ tình thần kính trọng "Cửa Công", thượng tôn pháp luật. Họ đến Tòa Án rất sớm, tay bắt mặt mừng, tươi cười trò chuyện trong khi chờ đò. Thế nhưng, những kẻ ác tâm, đầu óc bệnh hoạn, đã báo với cảnh sát là giáo dân tranh đấu sẽ bạo động, chặt tay, thèo thịt để làm áp lực với quan tòa. Họ đã phỉ báng dân tộc họ và gây tổn hao của công vì cảnh sát phải huy động một lực lượng hùng hậu nhất để đối phó với tình hình. Đây không phải là lần thứ nhất mà họ

đã cho cảnh sát leo cây. Trong dịp tấn phong Cha Dương, cuộc hành quân cảnh sát đã tốn đến trên 20,000 mỹ kim vì có tin giáo dân đấu tranh sẽ sử dụng cả chua, trứng thối, và cả chất nổ. Cảnh sát phải tin Tòa Giám Mục là phải rồi nhưng chỉ tội cho người dân đóng thuế!

□ Giáo dân kể rằng còn đến 30 phút nữa Tòa mới mở cửa phòng xử số 23 mà cầu thang dẫn lên lầu 2 đã chật ních người đến tham dự. Thế mà một vài con sói đã xâm mình lên vào giữa đàn chiên. Mặc dù chiên không biết cắn nhưng chúng có thể "cạp" đau lắm. Vì thế nên có con sói đã mượn hơi hùm để được toàn thân.

□ Giáo dân kể rằng có một tay "bên kia" thân hình hộ pháp nhưng lại nhát gan, tìm đi bên cạnh một tay ký giả quen thuộc người Mỹ để hù giáo dân luôn dịp bị cảnh sát, xin ưu tiên vào phòng xử, song người gác cửa nhìn mặt biết liền, chặn ngay y lại. Một giáo dân đến gần hỏi thăm: "Ông là ai, đến đây làm gì, ông phải nhường cho các vị bô lão và những người có lệnh Tòa đò được vào trước". Một bà đứng tuổi bực mình lên tiếng: "Họ hàng của Ngô Tổng Thống đấy, được Cụ Ngô gọi đến bằng *thằng*. Ông ấy nhiều tài lắm, đặc biệt là kinh nghiệm dàn xếp giữa bà lớn và bà bé". Biết tung tích bị lộ người bên kia lạng lẽ rút êm!

DƯ ÂM VỤ ÁN GIÁM MỤC KIỆN GIÁO DÂN

□ Giáo dân kể rằng trong khi giáo dân còn đang lâm râm lần hạt tại cầu thang thì cửa phòng xử vụt mở, cảnh sát kéo ra với vẻ mặt hớn hờ, khê nói với bà con: "Các ông *thằng*". Một người chạy ra ngoài báo tin, dân chúng vỗ tay reo cười; nhiều người chạy kiểm điện thoại công cộng và tin chiến thắng

đã truyền đi như chớp cho toàn thể cộng đồng người Việt đang hồi hộp theo dõi vụ án... Báo San Jose Mercury News chiều ngày 3 tháng 4 năm 1987 đã chạy hàng tít với cỡ chữ lớn nhất, ngay trên trang đầu: "Tòa Giám Mục không thể trục xuất giáo dân Việt Nam". Phát ngôn viên của Tòa Giám Mục, Linh Mục Eugene Boyle tuyên bố: "Thật là bất ngờ, Luật sư của chúng tôi đoán chắc là Tòa Giám Mục sẽ thắng. Tôi không hiểu nổi và chưa biết phải làm gì?" Các hệ thống truyền hình quốc tế cũng như các đài truyền thanh và truyền hình địa phương đã loan tin sốt dẻo này vào buổi chiều, gây một xúc động lớn.

□ Giáo dân kể rằng mọi người không ngờ tòa xử nhanh thế. Sau khi tòa quyết định bác đơn Tòa Giám Mục, phóng viên truyền hình vây quanh phỏng vấn Tiến Sĩ Trần An Bài, ngay tại phòng xử. Bên ngoài, trước cửa tòa án, giáo dân hoan hô "công kênh" hai vị Luật Sư và Giáo Sư Trần Công Thiện. Đài truyền hình NBC đã ghi lại lời tuyên bố của Giáo Sư Thiện: "Đây là kết quả của những ngày giáo dân cầu nguyện. Chúa đã nhận lời chúng tôi."

□ Giáo dân kể rằng trong vụ án này giáo dân tranh đấu được sự tiếp tay của nữ luật sư duyên dáng Rebecca Freeman. Bà đã tốn nhiều thời giờ nghiên cứu để soạn bản lý do trình tòa, biện hộ cho Chính Nghĩa một cách tuyệt vời. Quyết định của tòa như một gáo nước lạnh tạt vào mặt những kẻ đã ngủ say trong giấc mộng "vong bản", cố tình theo đạo "phù thịnh" để vinh thân, quên cả nguồn gốc, dân tộc, và Giáo Hội Mẹ Việt Nam đang đau khổ.

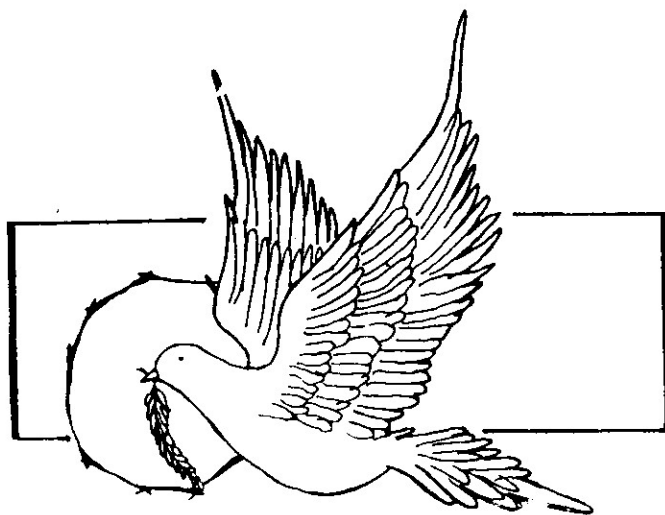
□ Giáo dân kể rằng vụ án ngày 3 tháng 4, 87 chứng minh cho mọi người thấy công lý tại xứ này. Tuy nhiên, trong niềm vui chiến thắng lại có cái buồn thầm kín tím ruột, tím gan. Buồn vì Giáo Hội đã bị tổn thương nặng nề do cung cách của một chủ chiên. Buồn vì Đấng Bản Quyền đã quay lưng lại đàn chiên, bị hướng dẫn sai lạc, nghe theo đề nghị thiếu sáng suốt, và cuối cùng đã tạo một vết nhơ cho Giáo Hội của Chúa. Buồn vì những kẻ ủng hộ Đức Giám Mục đã mù quáng vâng lời lại còn dùng xảo thuật ném đá giấu tay, ngấm máu phun người, xử dụng thủ đoạn chụp mũ để hạ uy tín những người anh em không đồng quan điểm.

□ Giáo dân kể rằng cộng đồng người Việt trong vùng đã chán ngấy các truyền đơn chụp mũ và gần đây lại có những thư nặc danh giả giọng Việt Cộng khen thưởng... Giáo dân nhận diện một người tự xưng là bác sĩ, mang tên rất "màu mè", đem truyền

đơn của Việt Cộng giả đến một tòa soạn một tờ báo, toan dùng trò ném đá giấu tay, nhưng nhà báo nhìn qua biết ngay, vút vào sọt rác. Theo sự hiểu biết của bàng dân thiên hạ, ông này tốt nghiệp trường thuốc Cộng Sản, được Cộng Sản dạy dỗ nhiều năm nhưng chắc chắn là không giỏi về chuyên môn nên đến tết Congo mới đậu nổi chứng chỉ hành nghề tại Hoa Kỳ. Điều làm cho người đóng thuế buồn và có thể khiếu nại với sở "oen phe" là khách hàng này đang diễn trò ăn cháo đá bát.

□ Giáo dân kể rằng cách đây 12 năm cũng vào mùa này, chúng ta đã thất bại vì cấp chỉ huy hèn nhát, cộng thêm một số trí thức xôi thịt, chỉ biết ngồi chờ nước đục thả câu. Lịch sử thường hay tái diễn, bất cứ ở đâu, hay dân tộc nào. Nghe nói một ông Luật Sư trẻ đang sửa soạn nhan sắc, xem lại bộ váy, để đứng ra giúp Cha Dương lập thành phần thứ ba với sự phụ họa của một ông tướng. Được biết vị Luật Sư này từ cha sinh mẹ đẻ đến giờ ăn ở rất công bằng. Vì vậy, ông phải biết cái gì là bất công không nên mó vào, ông phải thận trọng để khỏi bị cảnh "ách giữa đàng, mang vào cổ".

□ Giáo dân kể rằng thành phần thứ ba "sa lông" đang ngắm nghé nhào ra nhưng sợ không ăn khách. Có nhiều người tưởng là mình khôn hơn thiên hạ, chuyên đốc xúi người khác hy sinh nấu nướng, cổ dọn lên rồi mới đến phiên mình tham dự. Đó là những chuyên viên chờ thời, đợi người khác xây ổ sẵn rồi nhảy lên để. Như vậy mới là bậc khôn nhất thiên hạ.

□ Giáo dân đồn rằng sau khi thảm bại không phương bào chữa, nhóm ủng hộ Tòa Giám Mục lại tiếp tục hạ sách xúi dục, yêu cầu Đức Giám Mục đánh nữa, đánh mạnh. Tuy nhiên, một vị Linh Mục già, đầy kinh nghiệm tranh đấu, đã ôn tồn trình rằng lòng dân là quan trọng, hãy xét lại chính sách, nếu không, đánh nhỏ thua nhỏ, đánh lớn thua lớn. Đức Giám Mục không trả lời mà chỉ thở dài. Về mặt chán chường của Ngài diễn tả nỗi thất vọng mà cách đây không lâu Ngài đã thổ lộ với một Linh Mục khác, có thể giá: “Tôi đã bị báo cáo sai và nhận định không đúng nên mới ra nông nỗi này.”

□ Giáo dân kể rằng người Mỹ đã thất bại tại Việt Nam vì đã coi thường dân Việt và vì quá tự phụ về sức mạnh của mình nên đã ước tính sai. Đức Giám Mục DuMaine đã nghe theo kế của các nịnh thần nên mới hỏng việc. Ngài nói một câu thật đáng tội nghiệp: “Vi Cha Dương ủng hộ đường lối của tôi nên tôi phải tin Ngài.” Vấn đề quan trọng ở đây là không biết Đức Giám Mục có đủ can đảm để dẹp tự ái, dứt khoát với quá khứ, đoạn tuyệt với những cố vấn bất tài và bất nhân, để hoà giải với đàn chiên, tạo cảnh cha con xum họp thuận hòa. Với ơn Chúa, đặc biệt trong Mùa Phục Sinh, việc gì cũng có thể xảy ra được.

□ Giáo dân kể rằng lúc 7:30 chiều ngày thứ tư tuần qua, con nít trong nhà đang coi truyền hình bỗng cười la; hỏi ra mới biết là có hai lãnh tụ lên TV ủng hộ Đức Giám Mục mà không thuộc bài. Thằng Mũi đố lỏi ông điều hợp viên: “Đã cho người ta soạn câu trả lời trước mà không ra câu hỏi đúng từng chữ một, khiến cho ông lãnh tụ Quân Bình Cán Chính không biết xoay sở làm sao vì đọc lên, đọc xuống không thấy câu nào như vậy!

□ Giáo dân kể rằng trẻ có dịp cười vì ông lãnh tụ Bảo Vệ Đức Tin đã nói láo quá cỡ. Được hỏi nhóm ông có mấy người, ông đếm trên đầu ngón tay rồi ấp úng trả lời: 3 ngàn. Một chàng thanh niên nghe vậy nóng mũi nêu thắc mắc: Hai ông là lãnh tụ nhưng không thấy Ban Chấp Hành, danh sách đoàn viên cũng không. Ba ngàn này có lẽ các ông sẽ đi vay chãng?

□ Giáo dân kể rằng theo số thống kê chính xác nhất, số người ủng hộ Cha Dương và Tòa Giám Mục đã được nhận diện và ghi được như sau, kể cả

đàn bà con nít.

* Ngày Cha Dương về Họ Đạo, 21 tháng 7, 86: 20 người.

* Lễ biểu dương lực lượng của Cha Dương tại nhà thờ Chánh Tòa ngày 9 tháng 8, 86: 150 người.

* Lễ tấn phong Cha Dương ngày 16 tháng 8, 86: 200 người.

Ông lãnh tụ đã đào đầu ra con số 3,000. Ông khinh để sự hiểu biết và trí thông minh của khán thính giả quá.

□ Giáo dân kể rằng với số cán bộ có thể đếm trên đầu ngón tay, Cha Dương đã lập hai phong trào. Bây giờ Ngài sắp sửa cho ra đời một nhóm mới gọi là Thành phần thứ ba để trình diện Đức Giám Mục. Bàng dân thiên hạ nghĩ rằng rồi đây sẽ còn nhiều phong trào nữa xuất hiện để mọi người đều hoan hỉ hô to: “Úm ba la, chúng ta đều là lãnh tụ”.

□ Giáo dân kể rằng sau khi giới truyền thông tới tấp loan tin về sự thất bại của Tòa Giám Mục trong vụ kiện giáo dân vào cuối tuần trước, ngày 7 tháng 3 năm 1987, Đức Giám Mục DuMaine đã đích thân đến tòa báo San Jose Mercury News phân trần: “Đạo này các ông viết bài đả kích chúng tôi dữ quá”. Một ký giả đã thản nhiên trả lời: “Xin lỗi Đức Cha, chúng tôi chỉ làm công việc thông tin. Đức Cha đã chống lại chính đàn chiên của Đức Cha, tức là đối đầu với Giáo Hội. Đó là lỗi của Đức Cha chớ đâu phải lỗi chúng tôi.”

QUAN SÁT VIÊN

Tôi đã thấy

(Sau khi xem cuốn phim "ƯỚC MƠ GIÁO XỨ")

Tôi đã thấy
Những buổi chiều nơi Thánh Đường lộng gió.
Người hàng hàng, lớp lớp sát vai nhau,
Ánh mắt ngậm ngùi, thân di tản bơ vơ.
Nơi xứ lạ, quê người tìm đất hứa.

Đất hứa ở đâu? Có còn trong tầm với?
Vì Cửa Thánh Đường đã sừng sững cài then
Người nhìn người, ngơ ngác đón với đau.
Trước mắt là bóng đen chan hòa, với cảnh binh,
cùng chó dữ
Cùng những tiếng kêu la, tiếng thét thật thảm
thương.

Tôi cũng hét!
Hét lên đi cho vơi bớt tủi hờn.
Cho tan đá, tan vàng, tan uất hận.
Hét lên đi cho hờn căm với nung nấu.
Cho tiếng oán than bay thấu tới trời xanh.

Tôi đã thấy gì?
Thấy mà xót xa.
Nghe mà xót xa.
Anh ơi! Em ơi! Xem đi rồi cũng xót xa, rồi cũng
đớn đau.
Cho bao tâm tình đang chan hòa máu lệ.

Tôi đã thấy
Mắt mẹ già đang chan hòa giòng lệ nóng
Tay mẹ run run mong náu kéo chút ân tình
Nhưng than ôi!
Tìm những kẻ "Quyền uy" thường hay "bằng giá".

Tôi cũng thấy
Trên trán của cha, ông những đường nhăn in hẳn
dấu.
Cha thở dài lo buồn cho những thế hệ mai sau.
Lo cho con, sợ cho cháu sẽ thành người vong bản.

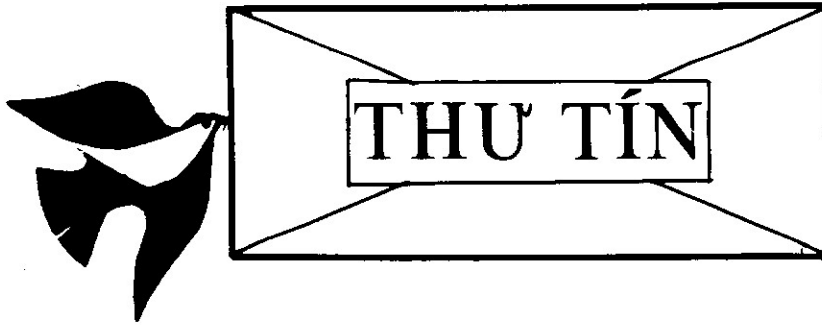
Tôi còn thấy
Những mái đầu xanh ngây thơ vô tội
Thơ thần trước thánh đường ánh mắt cũng nặng
trĩu âu lo
Tuổi bé thơ sao đã lắm ưu sầu

Và tôi đã thấy
"No father Dương" ôi bài ca bất hủ
Một bài ca đã và đang đi vào lịch sử của loài người.
Tôi còn thấy
Giám mục của tôi - Ngài sao cao xa quá.
Xin không nghe, gõ không mở, quá vô tình.
Tàn nhẫn lắm người ơi, người có biết.
Tôi đã mất quê hương trong cái ngày đau thương
đó.
Chẳng lẽ bây giờ phải mất cả hình bóng của Quê
Hương.

Giavê! Hỡi Giavê! Ngài ở đâu?
Con van Ngài xin đem bình an đến
Cho bao linh hồn đang chờ đợi Giavê
Ban đồng cỏ xanh tươi cho đàn nai con đang khát
Xin vun tưới tình yêu con chờ đợi từng giờ
Bao niềm vui sau bao ngày sầu khổ đã đọng đầy
Mong đợi Chúa Giavê - con vững tin tình yêu Ngài
bất diệt.
Ngài là Đường, là Ánh Sáng, là Chân Lý của con.
Đầu trời đất có đổi thay, nhưng lòng tin của con sẽ
không bao giờ thay đổi.

TRẦN THỊ THANH THỦY

3-28-87

Ô. T.V.D., Colorado

Gia đình chúng tôi ủng hộ Chính Nghĩa đến khi đạt được thắng lợi cuối cùng của hai thỉnh nguyện để đem Công Lý và Hòa Bình cho quý Cộng đồng. Sự xác quyết này là lời thề ủng hộ Chính Nghĩa như sau:

Hãy vung tay lên cất cao lời thề
Hãy vung tay lên ủng hộ Chính Nghĩa
Dù phải hy sinh thân ta ngày nay,
Để cho con cháu mình được sống mai sau.

Kính ông,

Tòa soạn đã nhận được số tiền ông ủng hộ qua tay Tiến Sĩ Trần An Bài. Hy vọng ông vẫn nhận được Chính Nghĩa hàng tuần. Về tài liệu ông muốn, chúng tôi sẽ gửi cùng với cuốn Video “Ước mơ giáo xứ” trong một ngày gần đây. Rất đa tạ sự ủng hộ của ông và quý quyến.

Ô. Đ.Q.T., Santa Barbara

Chúng tôi là giáo dân trong Giáo phận Orange, được theo dõi sự tranh đấu vì Đức Tin, vì Chính Nghĩa, Công Bình và Bác Ái, của quý vị lâu nay. Chúng tôi xin hoan nghênh các sự hy sinh và chia sẻ sự đau khổ của quý vị.

Để được đóng góp và chia sẻ của quý vị, xin cho chúng tôi đặt đôi câu hỏi, để được trả lời qua tờ Chính Nghĩa. Câu nào không thuộc phạm vi quý vị trả lời, xin để kẻ hữu trách lên tiếng nơi khác, cho chúng tôi.

1. Xin quý vị cho biết: có Giáo phận nào trên nước Mỹ, đã “xía” vào sự tranh đấu hợp lý của quý vị một cách “chí tình”, như Giáo phận Orange này chưa?

2. Linh Mục Vũ Đình Trác và LĐCGVN đã gửi điện tín, văn thư ủng hộ việc làm và hoan nghênh Đức Giám Mục DuMaine và Linh Mục Dương,

với danh nghĩa gì? Nếu vì danh nghĩa Tu sĩ Giáo sĩ, thì sao hàng Giáo sĩ Việt Nam hải ngoại có những Linh Mục Cố vấn, cao niên, lão thành như Cha Nguyễn Quang Hiền, vị Tổng Thư Ký xuất sắc như Cha Nguyễn An Ninh, cùng một số Linh Mục khác gửi thư về tán thành, ủng hộ và khích lệ quý vị, mà xin dấu tên vì sợ trả thù.

3. Xin cho biết Linh Mục Chủ Tịch Vũ Đình Trác khi tỏ thái độ ái mộ Cha Dương có phải vì danh nghĩa Chủ Tịch Liên Đoàn Công Giáo Việt Nam, tức là đại diện cho Khối Dân Chúa gần nửa triệu giáo dân Việt Nam tị nạn tại hải ngoại không? Nếu phải vậy xin cho biết bằng cứ. Chúng tôi ở tại Orange trước khi thành lập Liên Đoàn và tại đây có trên 20,000 giáo dân, mà không hay biết, không hề ủy thác ai làm việc đó, cũng như chưa có nhờ ai làm đại diện về các vấn đề quan trọng như vậy bao giờ. Chúng tôi không thích ai lạm dụng đám giáo dân để làm những việc thiếu suy nghĩ, vô ý thức, nếu không nói là có ác ý, gây chia rẽ và như “thấy lửa đỏ, còn đổ thêm dầu” như vậy được?

4. Phải chăng Linh Mục Đỗ Thanh Hà vì là Phó CT TS-GS và LĐCG, nên bị ảnh hưởng mà hòa theo, để cháy tên tuổi một cách oan uổng?

5. Sau đây xin mượn tờ CN để nhắn nhủ LĐCG nên cho giáo dân tị nạn hải ngoại được biết: Liên Đoàn đã nghiêm khắc lên án Nhóm Tranh Đấu San Jose một cách rất bất công và tàn nhẫn, khi chưa rõ sự thật không? Hay việc đó là do “cá nhân” cha Trác làm. Xin hãy lên tiếng cho chúng tôi hay.

Khối Công Giáo Việt Nam hải ngoại có bốn phận phải đóng góp cho LĐCGVN hải ngoại bằng mọi cách và mọi mặt, song vì quý vị trong Ban Điều Hành nên có hành động tương xứng với tư cách, tác phong và đức độ để tỏ ra xứng đáng lãnh trọng trách của Cộng Đồng Dân Chúa tại hải ngoại đã tín nhiệm và ủy thác.

Sự đạo đức của giáo dân chẳng có bao nhiêu, nhưng ít gây oán thù, tội lỗi cho bất cứ ai, song vì

hoàn cảnh “chẳng dặng đùng”, cũng chỉ vì các “Đấng lãnh đạo” quá “tham và sân si” mà thôi.

Chớ gì “Chúa Chiên” đừng lôi kéo con chiên mình xuống hỏa ngục theo mình, vì dưới đó đã đầy sọ của các Đấng rồi. Giáo dân biết sự đó và sợ lắm, nên càng cố tránh.

Xin cho chúng con được sống an bình cùng chết bình an.

Ai đọc trôi một kinh Lạy Cha, người đó chết chắc lên Thiên đàng ngay.

Thưa ông,

Chúng tôi xin được vấn tất trả lời ông từng điểm một:

1. Cho đến nay chưa hề có giáo phận nào lên tiếng chống đối chúng tôi, kể cả giáo phận Orange. chỉ có Cha Trác và Cha Hà chống đối rồi đi vận động ra tuyên ngôn lấy chữ ký, nhưng chẳng dám công bố bất cứ một tên tuổi nào. Dầu vậy, Cha Hà vẫn tuyên bố là đại diện cho cả chục ngàn tu sĩ và giáo dân vùng Orange hết lòng ủng hộ ĐGM DuMaine. Không biết trong số đó, Cha Hà có đếm lầm cả tên ông không?

2. Hiển nhiên là Linh Mục Trác ủng hộ Đức Giám Mục DuMaine là với danh nghĩa Chủ Tịch Liên Đoàn Giáo sĩ Tu sĩ, chứ không lẽ với danh nghĩa thầy lang châm cứu, vì Đức Cha đâu có cần châm cứu. Còn việc Cha Trác có hỏi ý kiến các Cha khác hay không thì đó là chuyện khác, phải hỏi các Linh Mục hay ít nhất là các Linh Mục Chủ Tịch miền mới rõ được.

3. Ông ở gần Cha Trác hơn, xin ông hỏi thẳng Cha Trác giùm.

4. Theo chỗ chúng tôi biết, tên tuổi hai Linh Mục Trác và Hà không hề bị cháy. Trái lại, sau khi biến động San Jose chấm dứt, hai Ngài sẽ được Đức Giám Mục DuMaine cất nhắc lên hàng “mũ gậy” hoặc giá chót thì cũng là Cha Xứ đấy.

5. Xin ông cứ tìm địa chỉ Liên Đoàn mà nhắn nhủ. Phần cộng đồng chúng tôi, chúng tôi cũng rất lấy làm đau đớn vì đã cru mang ra nó. Mấy năm rồi mà sống vẫn èo ọt. Thế mà cũng có người đem ra bán đứng nhân dịp cuộc tranh đấu San Jose xảy ra.

Nay kính thư,

THÔNG CÁO

v/v tuyển chọn cán sự và nhân viên điện tử

Ngày 11/4/87

**Ủy Ban Xã Hội thuộc Cộng Đồng Công Giáo VN
trân trọng thông cáo:**

Một hãng điện tử lớn vùng Bay Area cần tuyển dụng một số cán sự điện tử (technician) và nhân viên điện tử (assembler).

Yêu cầu các ứng viên liên lạc với Ủy Ban để nhận giấy giới thiệu và bảo đảm hạnh kiểm để được thuê nhận.

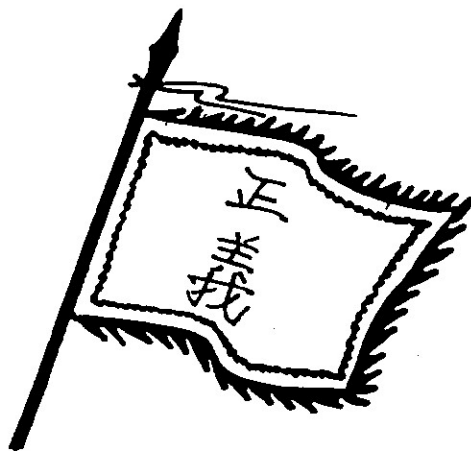
Nay thông cáo,

THỜI KỲ VONG QUỐC

(Trích trong Bộ HOÀI QUỐC SỬ KÝ TOÀN THU của Tôn Thất Thiệt)

LTS: Bộ HOÀI QUỐC SỬ KÝ TOÀN THU do sử gia Tôn Thất Thiệt biên soạn và được nhà xuất bản Gió Độc ấn hành năm 3050. Đây là câu chuyện dã sử viết về một vương quốc xa xưa vào cuối thế kỷ thứ 20. Mọi chi tiết trong câu chuyện đều hoàn toàn có tính cách tưởng tượng. Tất cả mọi sự trùng hợp về địa danh, nhân vật và tình tiết đều không nằm trong ý muốn của tác giả.

(Tiếp theo kỳ trước)

TRƯỜNG KỲ KHÁNG CHIẾN: ĐUỐC CÔNG LÝ.

Ngày 3 tháng 4 năm Đinh Mão 1987, ngày lịch sử của Doanh Tuấn Giáo nói riêng và của người Hoài Quốc nói chung. Không riêng gì công luận Hồ Sinh mà ngay cả toàn thể dân chúng bản xứ thuộc Liên quốc Tạp Chúng cũng đều ghi nhớ ngày hôm ấy như một ngày trọng đại. Dầu cuộc biến loạn tại Doanh Tuấn Giáo chưa kết thúc, biến cố trọng đại ngày 3 tháng 4 cũng làm cho cuộc tranh đấu của người Hoài Quốc tại Hồ Sinh có ít nhiều thay đổi. Ngày hôm ấy, triều đình Thạch Đổ Ma quyết định nhờ công lý của Thế Trần trực xuất những người Hoài Quốc ra khỏi Doanh Tuấn Giáo.

Kể từ lúc Hoàng đế Thạch Đổ Ma công bố quyết định trực xuất của ông, khí thế của Doanh Tuấn Giáo ngày càng sôi sục. Trong suốt nhiều tuần lễ liên tiếp trước ngày xử án, dân chúng bàn tán sôi nổi về những viễn tượng có thể xảy đến. Ngoài việc gia tăng cầu nguyện theo tinh thần Thiên Giáo, họ chuẩn bị sẵn một kế hoạch to tát nếu phán quyết của quan Án Sát trở nên bất lợi cho cuộc tranh đấu. Tuy nhiên họ vẫn đặt hết tin tưởng vào ánh sáng công lý và náo nức trông đợi ngày được ra trước công đường.

Tờ mờ sáng hôm ấy, không khí tại các Trấn trở nên sôi động. Dân chúng và nghĩa quân của Doanh Tuấn Giáo đã bỏ dở những công việc thường nhật để chuẩn bị cho cuộc xử án. Trong các trang trại, bếp lửa được nhóm lên vội vã, những vát cơm nóng hổi được gói ghém cẩn thận cho cuộc di hành về thủ phủ của Hồ Sinh. Tiếng người gọi nhau ới

ới, tiếng ngựa hí vang, tiếng bánh xe rộn rã, tất cả tạo nên một khung cảnh náo nhiệt. Đoàn người từ khắp nơi kéo về Doanh phủ thật sớm. Trong những bộ áo quần sạch sẽ thơm tất, họ đứng chật cả sân tiền đường. Những tiêu lệnh cuối cùng được ban hành và đoàn người nô nức rời khỏi cổng thành. Lúc ấy cũng là lúc tâm hồn họ giao động mãnh liệt. Niềm lo lắng bồn chồn càng lúc càng dâng cao khi quãng đường từ Doanh phủ đến công đường càng lúc càng thâu ngắn lại. Khi những tia nắng ban mai bắt đầu xuyên qua lớp sương dày đặc, đoàn người ngựa của Doanh Tuấn Giáo cũng vừa đặt chân đến nơi xử án.

Trước mặt họ là hai đoàn quân Cảnh Bị hùng hậu, bố trí nghiêm nhặt trong ngoài. Đoàn quân Cảnh Bị của công đường trong sắc phục màu vàng nhạt, lập vòng đai ở phía trong; đoàn quân thứ hai với y giáp màu đen, bố trí trên các ngã đường bên ngoài. Sắc mặt của những người Cảnh Bị thật nghiêm trọng. Tất cả đều trong tư thế sẵn sàng để đối phó với phản ứng bất ngờ của Doanh Tuấn Giáo. Nơi xử án là một thao diễn đường nhỏ, chỉ chứa vào khoảng trăm người. Chính giữa thao diễn đường là một đài cao vuông vắn, mỗi bề dài khoảng 30 bộ được dùng làm nơi so tài giữa các quan Luật sĩ của 2 phe. Quan Án Sát ngồi trên một ghế cao sát đài để quan sát cuộc giao đấu của các quan Luật sĩ và ra phán quyết.

Đầu giờ Tỵ, tiếng cồng khai mạc cuộc đấu bắt đầu. Lúc bấy giờ, chỉ có khoảng gần trăm người của Doanh Tuấn Giáo trong thao diễn đường. Số đông còn lại đứng chật sân bên ngoài chờ đợi

trong sự hồi hộp. Bên trong, hai lá đại kỳ của Doanh Tuấn Giáo và của Triều đình Thạch Đỗ Ma được cắm vào hai góc đài. Lá đại kỳ của Doanh Tuấn Giáo màu vàng tươi, tua đỏ, có hình vẽ một Đèn thờ nhỏ xinh xắn, phía dưới có thêu 3 chữ đại tự “Doanh Tuấn Giáo”. Lá đại kỳ của Triều đình có thêu hình một con kên kên màu đen đang xé xác một con gà con, lò mờ trên nền xám, chung quanh có viền tua cũng màu đen. Bên dưới của lá đại kỳ là 3 chữ đại tự màu đỏ “Thạch Đỗ Ma”.

Quan Án Sát của Vương quốc Thế trần là Phục Lý trong phẩm phục màu đen, ngồi trên ghế cao, tuyên bố cuộc đấu võ bắt đầu. Ông được chỉ định ngồi phán quyết cuộc tỉ thí chỉ trước đó vài ngày. Tầm mức quan trọng của vụ án Doanh Tuấn Giáo khiến ông lo lắng và suy nghĩ rất nhiều. Quan Luật sĩ của Triều đình là Phi Lý, tuổi trạc ngũ tuần, chậm chạp bước lên võ đài và bái tổ. Tay ông cầm một thanh đại đao nặng khoảng 265.000 cân, phía chuôi có gắn thêm những thỏi sắt nhỏ, mỗi thỏi nặng 5 cân rưỡi để tăng sức nặng của đao. Trông thấy thanh đao của Phi Lý, dân chúng Hoài Quốc đã khiếp sợ về sức nặng kinh hồn của nó. Trong hàng ghế dự khán, về phía Triều đình có Phó Tế Tướng Ấu Gàn Bộ, sắc mặt cũng rất đăm chiêu, áy náy.

Bỗng có tiếng hét thật to từ góc đài của Doanh Tuấn Giáo. Một bóng người vạm vỡ trong võ phục

màu xanh nhạt, tung người phi thân lên sàn đài. Hai tay ông ta nắm chặt chiếc chùy bằng đồng sáng loáng. Mọi người có mặt trong thao diễn đường đều buột miệng kêu to: “A Lịch Mây!”. Quả không hổ danh là một Luật sĩ nổi danh của Nam Ca Linh, thủ pháp thượng đài đã chứng tỏ ông là một cao thủ trong hàng các quan Luật sĩ thời bấy giờ. Phi Lý không đợi A Lịch Mây an vị, vội hươi đao chém ngang đầu của A Lịch Mây. Lối chém thần tốc cướp tinh thần địch thủ là thế đao đầu tiên được rút ra từ bài đao pháp nổi tiếng “Lương Sơn Bạc”, cố gắng cướp tất cả những gì mà địch thủ đang có. Tiếng vù vù của thanh đại đao lại gia tăng mãnh liệt trong thế “Soán Chủ Quyên”, một thế đánh hung bạo của loài ốc mượn hồn, cố đẩy lui những con ốc nhỏ để đoạt chiếc vỏ che thân.

A Lịch Mây mặc dầu thấy đường đao vũ bão vẫn tươi tỉnh, không chút xao xuyến. Ông nhanh nhẹn né người sang một bên, chùy đồng bên tay phải vung cao và bổ mạnh xuống vun vút. Sức nặng của chùy lúc ấy vào khoảng 75.000 cân, sà xuống đầu Phi Lý tưởng không gì có thể ngăn chặn được. Trong đường tơ kẻ tóc, Phi Lý không kịp trở bộ, cố gắng đưa đại đao lên đỡ. Hai món binh khí chạm vào nhau tóe lửa. Hồ khẩu của Phi Lý xé toạc một đường dài, máu tuôn xối xả. Toàn thân của ông chấn động. Ông bàng hoàng vội chụm chân phóng về phía sau để tránh quả chùy bên trái của A Lịch Mây đang ào ào bay đến. Đây

là thể “Diệt Ma Vương” nổi tiếng trong 72 thể chùy mà chỉ các cao thủ có sức khỏe vô định như A Lịch Mây mới có thể thi triển. Quả chùy đồng vạch một vòng tròn sáng, lấp lánh, tạo nên một bức màn chắn che chở người đứng ở trong khối nanh vuốt của lũ ma vương đang tìm cách phóng đến cướp đoạt, xâu xé. Phi Lý mặc dầu đã nhảy về phía sau vẫn cảm thấy chưa có được khoảng cách an toàn. Ông không kịp làm gì hơn, chỉ vội khom người xuống, hóp bụng lại để tránh quả chùy ngàn cân. Số mạng của Phi Lý ngày hôm ấy vẫn còn cao. Quả chùy lướt ngang bụng ông trong đường tơ kẻ tóc. Tuy vậy, sức gió của quả chùy vẫn tạo thành một luồng kinh lực, xô ông vào góc đài. Trong một thoáng ngẩn ngui, Phi Lý cảm thấy ân hận vì đã đại dốt bước lên đài. Ông rùng mình tưởng tượng đến lực phủ ngũ tạng và xương cốt mỏng manh của ông bị đập nát, vỡ vụn bởi chùy đồng của A Lịch Mây.

Lúc ấy từ phía góc đài của Doanh Tuấn Giáo có tiếng hét to: “Để tại hạ kết thúc trận đấu”. Một bóng người tầm thước, nhẹ nhàng phi thân như cánh én. Mọi người trong thao diễn đường cũng kịp nhận ra quan Luật sĩ Xuân Ánh Vân, một

người có rất nhiều cảm tình với người Hoài Quốc. Ông đã từng theo dõi cuộc biến động của Doanh Tuấn Giáo ngay từ lúc đầu và luôn luôn sát cánh với họ. Chính ông cũng đã rộng rãi giúp đỡ Doanh Tuấn Giáo về mặt vật chất trong dịp Xuân Đinh Mão 1987. Nếu A Lịch Mây là hình ảnh của lối đánh thần tốc, vũ bão thì Xuân Ánh Vân lại là biểu tượng của lối giao đấu trầm tĩnh, nhẹ nhàng. Tuy nhiên không vì thế mà kém sự kiên hiệu. Thanh kiếm mỏng manh nhưng vô cùng sắc bén của Xuân Ánh Vân lấp loáng, uốn lượn như rồng bay phượng múa. Phi Lý nhìn đường kiếm của Xuân Ánh Vân bắt đầu đổ mồ hôi hột. Ông chuyển thanh đại đao sang tay còn lại vì cánh tay kia đã tê dại khi đỡ chùy của A Lịch Mây. Xuân Ánh Vân thấy địch thủ bị trọng thương, di chuyển có phần chậm chạp liền giở bài “Công Lý Kiếm” để sớm kết thúc trận đấu. Bài kiếm này không biết xuất xứ từ đâu, chỉ được truyền tụng lại bằng một giai thoại thật ly kỳ. Tục truyền rằng:

Ngày xưa có một nông phu làm ăn vất vả, cố gắng dành dụm được một số tiền để mua một thửa đất có căn nhà nhỏ trên đó. Anh ta lo chăm sóc nhà cửa, trồng trọt hoa màu trên thửa đất của anh. Sau

vài năm, đất đai nhà cửa bắt đầu sinh lợi. Vị quan đang cai trị ở vùng đó thấy vậy sanh lòng tham, tìm kế cướp đoạt tài sản của anh. Anh ta vì cô thế bị bọn tham quan chiếm lấy tất cả và đuổi anh ra ngoài. Vừa buồn, vừa giận, anh đi lang thang đây đó, cố tìm sư học võ để mong đánh đuổi những người đã cướp tài sản của anh. Anh gặp một vị cao tăng đang tu luyện trên một ngọn núi cao. Vị cao tăng truyền võ công cho anh. Sau nhiều năm rèn luyện võ nghệ và kiếm pháp, anh tự sáng chế ra bài “Công Lý Kiếm” và trở nên kiếm khách thượng thừa. Sau đó, anh đã dùng bài kiếm có một không hai này để đánh bại bọn quan quân vô lại đã cướp bóc tài sản của anh.

Xuân Ánh Vân mang hết tuyệt kỹ công phu của mình, để hết tinh thần vào bài “Công Lý Kiếm”. Hình ảnh của những người Hoài Quốc hiền lành nhỏ bé đang bị áp bức khiến ông xót xa. Đường kiếm của ông mặc dù êm ái vẫn không dấu vẻ thô thúc, khẳng định đòi hỏi cho một nền công lý thực sự. Phi Lý nhận thấy đường nét biến ảo khôn lường trong kiếm pháp của Xuân Ánh Vân, bắt đầu lúng túng. Thanh đại đao càng lúc càng trở nên nặng nề. Ông mệt mỏi, chậm chạp, di chuyển khó khăn. Xuân Ánh Vân thấy thời điểm đã đến, liền tung ra liên tiếp 3 thế liên hoàn “Diệt Bạo, An Dân, Thủ Trấn”. Phi Lý hoa mắt, đao pháp rối loạn, bị mũi kiếm của Xuân Ánh Vân vạch 3 rãnh dài trước ngực. Chiếc yếm đeo ngực rách toang, máu bắt đầu nhuộm đỏ. Xuân Ánh Vân thu kiếm về. Ông không nỡ hạ độc thủ, chỉ muốn cảnh cáo quan Luật sĩ của Triều đình.

Cùng lúc ấy, tiếng công báo dứt trận đấu vang lên. Quan Án Sát Phục Lý rút ở cổ một giải dây lụa màu vàng. Đầu giải lụa có cột một thỏi chì bằng đầu ngón tay. Ông ném giải lụa về phía góc đài của Doanh Tuấn Giáo, dấu hiệu của kẻ chiến

thắng. Tiếng vỗ tay của dân chúng vang dậy. Họ ùn ùn kéo đến, công kênh A Lịch Mây và Xuân Ánh Vân ra khỏi thao diễn đường. Đám đông bên ngoài sau khoảng thời gian chờ đợi trong lo âu, bùng lên như nước vỡ bờ, reo vui mừng rỡ.

Tục truyền rằng, ngay lúc ấy, Phó Tể tướng Ấu Gàn Bộ tức tốc phi ngựa về hoàng cung để tường thuật tự sự cho Hoàng đế Thạch Đồ Ma. Hoàng đế của Hồ Sinh và các quan lại của ông đang say sưa bên bàn tiệc rượu, chờ tin chiến thắng. Hoàng đế Thạch Đồ Ma vừa nghe thấy hai chữ “Đại Bại!” thoát ra từ cửa miệng của Ấu Gàn Bộ, liền bất tỉnh, ngã về phía sau. Chưng rượu rời khỏi tay ông, rơi xuống đất, vỡ tan tành. Quan Ngự Y được triệu hồi cấp tốc vào săn sóc cho ông. Tể tướng Xú Uế Vân lúc bấy giờ bàng hoàng, bần thần như người ốm mới dậy. Ông vừa giận, vừa tức nhóm Chân Lý Thái Bình. Ông tức nhóm chống đối thì ít, trong khi giận Luật sĩ Phi Lý thì nhiều. Chính vị Luật sĩ đã cả quyết với ông và Hoàng đế Thạch Đồ Ma là chắc chắn Triều đình sẽ đại thắng trong lần ra quân vừa kể. Quả là đồ ăn hại. Nuôi quân 3 năm mà không dùng được 1 giờ.

Đêm hôm ấy, bọn quan quân thị vệ mang về nhà vô số thức ăn ngon ngọt, cao lương mỹ vị cho bầu đoàn thể tử của chúng. Lý do là Hoàng đế Thạch và các quan lại của ông sau khi thất bại nặng nề đã chán nản, không tha thiết gì đến việc ăn uống... Cũng ngay đêm ấy, tại căn phòng nhỏ nơi Tổng trấn Lộ Dung đang ẩn náu, bọn thủ hạ của ông cũng lẳng lặng làm lễ cầu siêu cho đạo quân mới được thành lập cách đó vài ngày. Đạo quân này tự xưng là “Lục Lượng Tiếp Thu Doanh Tuấn Giáo”...

(còn tiếp)

